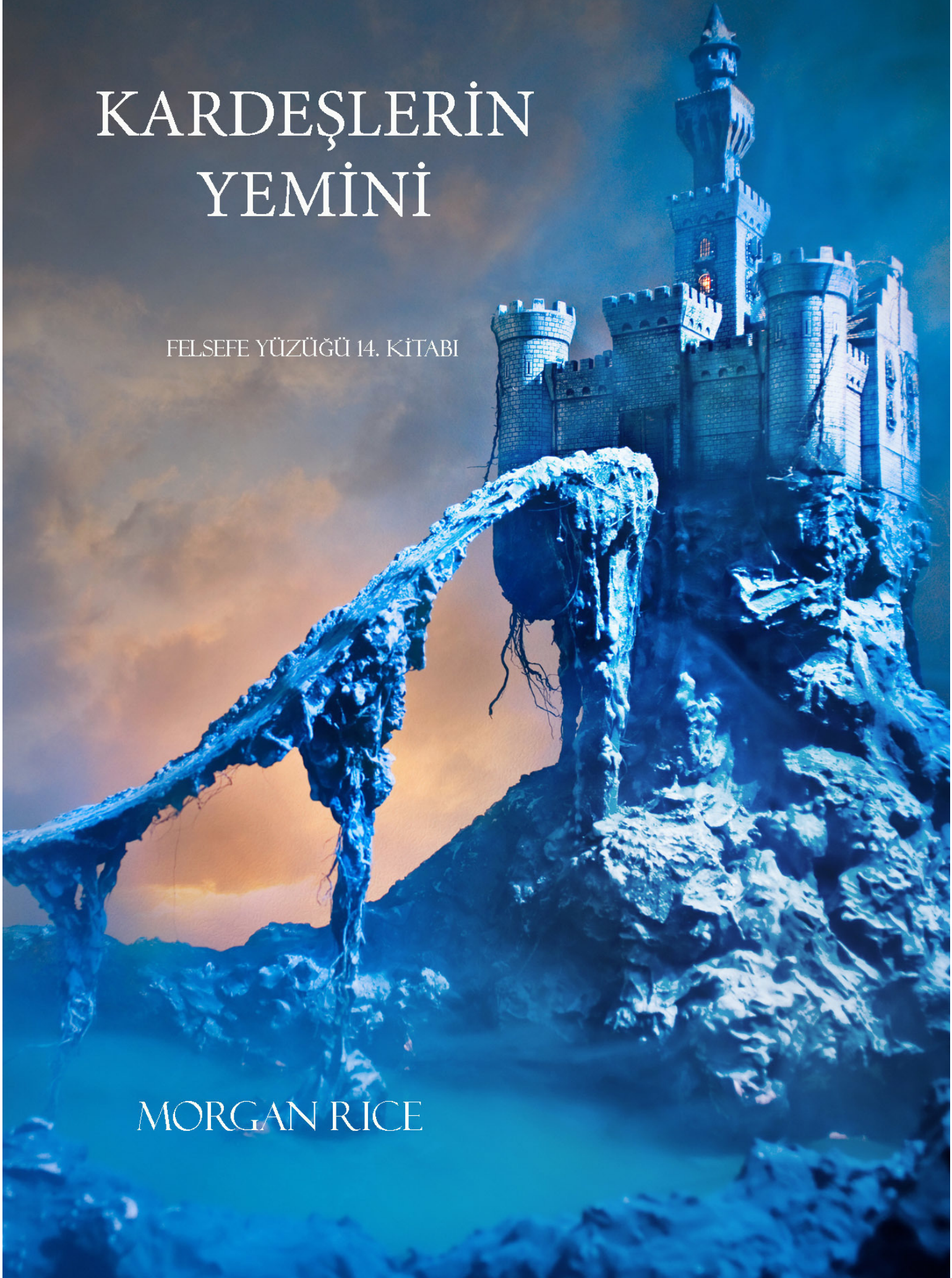

KARDEŞLERİN YEMİNİ

FELSEFE YÜZÜĞÜ 14. KİTABI

MORGAN RICE

Felsefe Yüzüğü

Morgan Rice

Kardeşlerin Yemini

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Kardeşlerin Yemini / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Felsefe Yüzüğü)

KARDEŞLERİN YEMİNİ'nde Thorgrin ve kardeşleri Guwayne'i bulmaya daha da büyük bir kararlılıkla ölümler diyarından çıkarlar ve düşmancıl ve onları akıllarına hayallerine gelmeyecek yerlere götüren bir denize açılırlar. Guwayne'i bulmaya yaklaştıkça, zorluklar onları son güçlerine kadar sınavdan geçirecek, tüm eğitimlerini sergilemelerini gerektirecek ve kardeşler olarak tek bir beden gibi bir arda durmaya zorlayacak sınavlardan geçerler. Darius İmparatorluğa karşı gelir ve bir ordu kurarak cesurca bir köle şehrinin ardından diğerini serbest bırakır. Korunaklı şehirlere ve kendisinininkinden bir kat daha büyük bir orduya karşı savaşırken, içgüdülerinin ve cesaretinin tamamını kullanarak kararlılıkla hayatta kalmaya, kazanmaya, bedeli ne olursa olsun, hayatı pahasına bile özgür kalmaya çalışır. Başka bir seçeneği kalmayan Gwendolyn halkını İmparatorluğun kimsenin gitmediği kadar derinliklerine götürür ve efsanevi İkinci Halka'yı bulmaya çalışır... Orası halkının hayatta kalması için son şansı olmasının yanı sıra Darius için de son şanstır. Ancak oraya giderken, yolda dehşet verici canavarlarla, zorlu topraklarla ve halkının arasında kendisinin bile durdurması mümkün olmayabilecek bir isyanla karşı karşıya kalır. Erec ve Alistair halklarını kurtarmak için İmparatorluğa gitmek üzere denize açılırlar ve yolda bir ordu kurma kararlılığıyla ufak adalarda dururlar... Şaibeli oldukları bilinen paralı askerlerle bile uğraşma pahasına bunu yapmaya kararlıdırlar. Godfrey kendisini Volusia şehrinin göbeğinde bulur, ancak planı gitgide kötüye giderken başı büyük bir derde girer. Yakalanıp tutsak edilir, infaz edilmesi kararlaştırılır ve kendisi bile bu durumdan bir çıkış yolu bulamaz. Volusia en karanlık büyücülerle bir anlaşma yapar ve daha da güçlü olma hırsıyla yükselmeye ve karşısına çıkar her yeri istila etmeye devam eder. Her zamankinden daha güçlü hale gelince, savaşını İmparatorluk Başkenti'nin basamaklarına kadar götürür... Ta ki kendi ordusunu bile gölgede bırakan tüm İmparatorluk ordusunu karşısına alıp, destansı bir savaş için zemini hazırlayana dek. Thorgrin Guwayne'i bulabilecek mi? Gwendolyn ve halkı hayatta kalak mı? Godfrey kaçabilecek mi? Erec ve Alistair imparatorluğa ulaşabilecek mi? Volusia bir sonraki İmparatoriçe olabilecek mi? Darius halkını zafere ulaştırabilecek mi?KADŞEŞLERİN YEMİNİ

sofistike dünya oluşumuyla ve özellikleriyle arkadaşlara ve aşıklara, rakiplere ve kur yapanlara, şövalyelere ve ejderhalara, entrikalara ve politik entrikalara, reşit olmaya, kırılan kalplere, aldatmacaya, hırsa ve ihanete dair destansı bir öykü. Şeref ve cesaretle, kaderle ve yazgıyla, büyücülükle ilgili bir öykü. Bizleri asla unutmayacağımız ve her yaşa ve cinsiyete hitap eden bir dünyaya götüren bir fantezi.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	11
İKİNCİ BÖLÜM	15
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	17
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	20
BEŞİNCİ BÖLÜM	24
ALTINCI BÖLÜM	27
YEDİNCİ BÖLÜM	31
SEKİZİNCİ BÖLÜM	37
DOKUZUNCU BÖLÜM	40
ONUNCU BÖLÜM	43
Конец ознакомительного фрагмента.	46

Morgan Rice

KARDEŞLERİN YEMİNİ

(FELSEFE YÜZÜĞÜ 14. KİTABI)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan'ın yeni destansı serisi TAÇLAR VE GÖRKEM, 2016 Nisan'ında 1.kitabı olan KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE ile yayında olacak.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

--*Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Eğlenceli bir epik fantezi.”

—*Kirkus Reviews*

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”

--*San Francisco Book Review*

“Aksiyon dolu Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”

--*Publishers Weekly*

“Sürpizlerle dolu bir fantezi Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”

--*Midwest Book Review*

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM

KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)
ONURUN BEDELİ (3. Kitap)
BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)
GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)
CESURUN GECEİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYINI (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

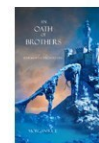
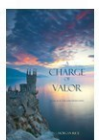
VAMPIR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)
TAKINTI (12. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

Telif Hakkı Sahibi Morgan Rice © 2014

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı ya da bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen paylaşmak istediğiniz kişiler için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen iade edin ve bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfîdir.

Kapaktaki Telifli Razzoom Game resmi Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

BİRİNCİ BÖLÜM

Darius elindeki kanlı hançere ve sonra ayaklarının dibinde cansız duran İmparatorluk kumandanına baktı, bunu nasıl yaptığına anlam veremedi. Dünyası, önündeki ufukta beliren, İmparatorluk donanmasından zertalarına binmiş yüzlerce kanlı canlı adamın; *gerçek* zırhlara, *gerçek* silahlara sahip savaşçıların çok olmuş yüzlerini görünce yavaşladı. Bu adamlar yenilgi nedir bilmezlerdi.

Darius, arkasında kadın ve erkeklerden oluşan grubun çelik silahlara ve zırhlara sahip olmayan sadece bir kaç yüz köylüden oluştuğunu biliyordu. Ona teslim olması, sorumluluğu kabul etmesi için yalvarıyorlardı. Kazanamayacakları bir savaşın çıkmasını istemiyorlardı, ölmek istemiyorlardı. Darius onlara uymak istedi.

Fakat ruhunun derinliklerinde bunu yapamayacağını biliyordu. Elleri kontrolünden çıkmıştı, ruhu başına buyruk kalmıştı ve denese bile bunları kontrol edemezdi. Bu içindeki en deriniydi, tüm hayatı boyunca baskıladığı, ölmekte olan bir adamın suya kandiği gibi özgürlüğe susamış yanıydı.

Darius insanların yüzlerine bakarken hiç bu kadar yalnız ama bir o kadar da özgür hissetmemişti, dünyası dönüyordu. Sanki bedeninin dışına çıkmış, kendine dışarıdan bakıyordu. O derece gerçek üstüydü. Bunun bir mihenk taşı olduğunun farkındaydı. Bu anın her şeyi değiştireceğini biliyordu.

Fakat Darius pişman değildi. Cansız İmparatorluk askerine, Loti'nin ve tüm hepsinin canını alabilecek ve onları sakatlayabilecek bu adama baktı ve bunun adil olduğunu hissetti. Ayrıca cesaretlenmişti. Neticede bir İmparatorluk askeri ölmüştü. Bu diğerlerinin de ölebileceği anlamına geliyordu. En sağlam zırhları, en güçlü silahları kuşanmış olsalar da her hangi bir adam gibi kanları akıyordu, yenilmez değillerdi.

Darius içinde bir güç dalgası hissetti ve daha kimse bir şey yapamadan hemen harekete geçerek öne atıldı. Bir kaç adım ötede kumandanlarına eşlik eden İmparatorluk subaylarından oluşan maiyeti dehşetle orada duruyordu, belli ki teslimiyetten başka bir şey hele ki kumandanlarına saldırılmasını kesinlikle beklemiyorlardı.

Darius şaşkınlıklarından faydalandı. Öne atılarak belinden hançerini çekti ve birinin boğazını yardı ardından aynı hızla dönüp bir diğerini hakladı.

İkisi, bunun başlarına geldiğine sanki inanmıyormuşçasına gözlerini fal taşı gibi açarak ona diktiler, dizlerinin üstüne çökerken ağızlarından kan fışkırıyordu; sonra can vererek yere düştüler.

Darius kendini en kötüsüne hazırladı; cesur hamlesiyle saldırıya açık hale gelmişti ve subaylardan biri öne atılarak çelik kılıcını kafasına nişan alıp havayı yardı. Darius o anda bu hamleyi engelleyecek bir zırhı, kalkanı, kılıcı ya da her hangi bir şeyi olmasını isterdi. Ama yoktu. Saldırıya açık haldeydi ve şimdi bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu. En azından özgür bir adam olarak ölecekti.

Aniden havayı bölen ani bir çınlama sesi duyunca Darius döndü ve Raj'ın yanı başında durup kendi kılıcıyla darbeyi engellediğini gördü. Darius bir bakışıyla, Raj'ın cansız askerin kılıcını aldığını, öne atılıp son anda onu koruduğunu fark etti.

Havayı bir başka kılıç sesi doldurunca Darius kendine doğru gelen diğer bir hamleyi bu sefer Desmond'ın engellediğini gördü. Raj ve Desmond öne atılarak, savunma yapmalarını beklemeyen saldırganlarına karşılık verdiler. Ruhları ele geçirilmiş adamlar gibi kılıç savuruyor, onları püskürtürlerken silahları düşmanlarını karşılıyor ve kıvılcımlar çıkarıyordu. Adamların her birine İmparatorluk askerleri tam olarak savunmaya geçmeden ölümcül darbeler savuruyorlardı.

İki asker düştü, ölmüşlerdi.

Darius kardeşlerine karşı minnet duydu, burada yanı başında dövüştükleri için sevinçliydi. Orduyla artık tek başına yüzleşmeyecekti.

Darius uzanıp kumandanın cansız bedeninde duran kılıç ve zırhı kaparak Desmond ve Raj'a katıldı ve birlikte maiyetinde kalan altı subaya saldırmak için öne atıldılar. Darius kılıcı yukarı kaldırırken ağırlığının keyfini çıkarıyordu. Gerçek bir kılıcı ve gerçek bir zırhı tutmak son derece güzel duygulara boğmuştu onu. Kendini yenilmez hissediyordu.

Darius öne atıldı ve kuvvetli kılıç darbesini zırhıyla engellerken bir imparatorluk askerinin zırhının arasından kılıcını geçirmeyi başarıp onu omzundan bıçakladı. Asker hırıltılar çıkararak dizlerinin üstüne çöktü.

Dönüp zırhını sallayarak yandan gelen bir darbeyi engelledi ve ardından tekrar dönüp zırhını bir gibi silah kullanıp bir başka saldırganın yüzüne çarparak onu düşürdü. Sonra bir diğer asker ellerini kafasının üstüne kaldırıp Darius'un boynuna darbesini indirmeden hemen önce etrafında kılıcıyla dönerek düşmanı karnından yardı ve öldürdü.

Kulaklarında keskin çelik sesleri yankılanırken Raj ve Desmond yanına gelip öne atılarak diğer askerlere karşı hamle üstüne hamlelerle dövüşe devam ettiler. Darius tüm o tahta kılıçlarla yaptıkları antremanları hatırladı ve şimdi gerçek savaşın ortasında ne kadar büyük savaşçılar olduklarını anladı. Kendini öne atarken bu eğitimlerin onu ne kadar geliştirdiğini fark etti. Bunlar olmadan bu yetiyi edinebilir miydi emin değildi. Kendi başına, sadece iki eliyle kazanmaya, her ne olursa olsun içinde bir yerlerde onu çağıran ve ne anladığı ne de anlamak *istediği* sihre doğru çekilmemeye son derece kararlıydı.

Darius, Desmond ve Raj maiyetten geriye kalanları yere serince savaş alanının ortasında bir başlarına durduklarında uzaktan yüzlerce İmparatorluk askeri nihayet hızla onlara doğru geliyordu. Kendilerini toplayarak savaş çığlıkları atıp üzerlerine doğru saldırıya geçtiler.

Darius orada durup önüne bakarken hızla nefes alıp veriyor; elindeki kılıçla artık kaçacak hiç bir yeri olmadığını fark ediyordu. Askerlerin oluşturduğu mükemmel tabur harekete geçerken ölümün onu karşılamaya geldiğini fark etti. Tıpkı Desmond ve Raj gibi ayaklarını yere sıkı bastı, alındaki terleri sirdi ve onları karşıladı. Hiç kimse için geri çekilmeyecekti.

Bir başka savaş çığlığı duyuldu, bu sefer geriden geldi ses. Darius geriye baktı ve mutlulukla karışık şaşkınlıkla gördü ki tüm köy halkı öne atılıp, saldırıya geçmişti. Bir çok dava arkadaşının öne atıldığını, ölen İmparatorluk askerlerinden kılıç ve kalkanlarını alarak saflara katılmak için koşturduklarını gördü. Köy halkının çelik malzemeleri ve silahları alarak savaş alanını bir dalga gibi kapladıklarını ve kısa süre sonra onlarcasının gerçek silahlarla kuşanmış olduğunu gururla fark etti. Çelik malzeme ve silah alamayan Darius'un onlarca genç arkadaşı böyle bir savaşta yer almayı umarak ellerinde ucunu sivrileştirdikleri kısa ve tahta mızrakları, yanlarında ise tahta yay ve okları idareten kullanıyorlardı.

Hepsi bir anda aynı hareketle saldırdı, her biri İmparatorluk ordusuyla yüzleşmesinde Darius'a katılırken hayatları pahasına savaşıyordu.

Uzakta kocaman bir bayrak sallandı ve bir trompet sesi duyuldu, İmparatorluk ordusu harekete geçmişti. İyi disiplinli, omuz omuza hareket ederek etten duvar oluşturan ve köy topluluğuna doğru mükemmel şekilde saf tutarak yürüyen yüzlerce İmparatorluk askeri tek vücut öne doğru gelirken çıkan mahmuzların sesleri havayı dolduruyordu.

Darius, arkasında korkusuzca duran adamlarını harekete geçirdi ve imparatorluk saflarına yaklaştıklarında bağırdı:

"MIZRAKLAR!"

Halkı kısa mızrakları Darius'un kafası üstünden savurarak havada uçmalarını ve alan boyunca hedefleri vurmalarını sağladı. Yeterince sivri olmayan tahta mızrakların çoğu zırha çarptı ve zarar vermeden sekti. Fakat bunlar, zırhlardaki deliklerden bazılarına isabet edip askerlerin etlerine saplandılar ve böylece bir avuç İmparatorluk askeri uzakta çığlık atarak yere düştü.

"OKLAR!" diye bağırdı Darius, öne doğru ilerlemeye devam ederken kılıcı yukarıda tutuyor, arayı kapıyordu.

Çok sayıda köylü durdu, hedef aldı ve özellikle de hiç silahı olmayan köylülerden kesinlikle bir saldırı beklemeyen İmparatorluk askerlerini şaşırtan şekilde, havada yay çizerek açıklık alana inen onlarca sivrilmiş tahta oku yaylım ateşiyle fırlattılar. Çoğunluğu hiç zarar vermeden zırhlardan sekti fakat yeterli sayıda ok hedeflerini bulup askerleri boğazlarından ve eklemelerinden vurarak birçoğunu daha yere düşürdü.

"TAŞLAR!" diye bağırdı Darius.

Çok sayıda köylü öne gelip sapanlarını kullanarak taşları fırlattılar.

Küçük taşlardan oluşan bir baraj göklerden süzülürken zırhlara çarptığında çıkardıkları sesler havayı doldurdu. Bir kaç askere gelen taşlar onları düşürdüysen de kalan çoğu durup kalkanlarını veya ellerini kaldırarak saldırıyı durdular.

Bu hamleler İmparatorluk'u yavaşlattı ve saflarında belirsizliğe yol açtı ancak onları durdurmaya yetmedi. İlerlemeye devam ederken, üstlerine yağın oklar, mızraklar ve taşlara rağmen sıralarını hiç bozmuyorlardı. Yaptıkları şey zırhlarını kaldırmaktan ibaretti, eğilmeye bile tenezzül etmeden parlak çelik kargılarını havaya kaldırarak yürüyor; uzun, çelik kılıçları ellerinde sallanırken sabah ışığında çınlıyorlardı. Darius ilerleyişlerini izlerken yaklaşanların profesyonel bir ordu olduğunu ve bunun mutlak ölüm anlamına geldiğini biliyordu.

Birden bir gürültü duyuldu. Darius baktı ve ön saflardan onlara doğru dörtlü gelen, her birinde uzun baltalı kargılarını tutan bir subayın sürdüğü üç kocaman zertayı gördü. Zertalar yüzlerinde öfkeyle onlara gelirken tozu dumana katıyorlardı.

Ona doğru gelen bu hayvanları görünce Darius kendini hazırladı; üstündeki asker sırtarak baltasını kaldırdı ve aniden ona doğru fırlattı. Darius bu hızı hiç beklemiyordu, son anda bu hamleden kaçındı ve canını zar zor kurtardı.

Fakat arkasında, çocukluğundan beri tanıdığı bir çocuk o kadar şanslı değildi. Balta göğsüne inip onu deldiğinde duyduğu acıyla çığlık attı. Ağzından kanlar boşanırken sırt üstü düştü ve bakışlarını göğe dikti.

Öfkelenen Darius döndü ve zertayla karşılaştı. Zamanlamasını mükemmel şekilde ayarlayamazsa bunun sonucunun ölüm olacağını bilerek bir süre bekledi.

Darius son saniyede yoldan yuvarlanarak çekildi ve bu sırada zertanın altından kendini çekip kılıcını savurarak zertanın bacaklarını yarıdı.

Zerta çığlık atıp yüzüstü yere düşerken sürücüsü üstünden uçup köylülerin olduğu grubun ortasına düştü.

Kalabalıktan çıkan bir köylü öne atıldı ve kocaman bir kayayı kafasının üstünde tuttu. Darius döndü ve şaşıarak bunun Loti olduğunu gördü. Kayayı havada tutup askerin miğferine tüm gücüyle indirip onu öldürdü.

Darius dört nala zerta sesini duyunca döndü ve ona doğru koşuran bir başka zerta ile mızrağıyla birlikte hayvanın yanında asılı durup onu hedef alarak gelen askeri gördü. Karşılık vermeye vakti yoktu.

Yüksek bir hırıltı havayı delirken Darius, Dray'in aniden ortaya çıkarak havaya atıldığını ve asker mızrağını fırlatırken adamın ayaklarını ısırdığını gördü. Asker ileri doğru hareket edince mızrağı doğruca yere, çamura indi. Sendeledi ve zertanın üstünde dengesini kaybedip yere düşünce üstüne çok sayıda köylü çullandı.

Darius, ona koşarak gelen Dray'e baktı, sonsuza kadar minnettar kalacaktı ona.

Darius bir başka çığlık duyunca döndü ve başka bir İmparatorluk askerinin daha kılıcını kaldırıp üstüne indirmek için ona geldiğini gördü. Darius kaçarak bu darbeyi savuşturdu ve göğsüne inmeden önce kılıca vurup şingirdayarak yere düşmesini sağladı. Sonra döndü ve askerin ayaklarını yerden kesecek şekilde onu tekmeledi. Asker yere düştü ve daha ayağa kalkmadan çenesine tekme atıp onu güzelce bayılttı.

Darius, Loti'nin hızla yanından geçerek civcivli kavganın tam ortasına atıldığını ve uzanıp baygın askerin belinden kılıcını aldığını gördü. Dray onu korumak için ondan önce atıldı. Darius, Loti'yi dövüşün en kalabalık yerinde görünce endişelendi ve onu güvenli bir yere almak istedi.

Kardeşi Loc ise ondan önce harekete geçmişti bile. Öne atıldı ve Loti'yi arkasından tutarak silahı düşürmesini sağladı.

"Buradan gitmeliyiz!" dedi. "Burası sana göre bir yer değil!"

"Burası olmam gereken *tek* yer!" diye ısrar etti.

Ancak Loc sağlam olan tek eliyle bile şaşırtıcı derecede güçlüydü böylece ona karşı koyup tekmelerken Loti'yi kalabalığın ortasından çekti. Darius ona ifade edebileceğinden daha çok minnettardı.

Darius yanı başında bir çelik çınlaması duyunca döndü ve asker arkadaşlarından birinin, Kaz'ın; bir İmparatorluk askeriyle boğuştuğunu gördü. Kaz tam bir zorba ve Darius'un yanındaki baş belası olsa da şimdi birlikte dövüşmekten mutlu olduğunu kabul etmesi gerekirdi. Zorlu bir savaşçı olarak Kaz'ın askerle birlikte ileri geri hareket ederek çarpıştığını gördü. Bu, askerin şaşırtmacalı bir hareketle Kaz'a üstün gelip kılıcını elinden almasına kadar devam etti.

Kaz orada savunmasız bir şekilde, yüzünde Darius'un ilk defa gördüğü korku dolu ifadeyle duruyordu. Kana susamış İmparatorluk askeri işini bitirmek için öne geldi.

Birden bir çınlama duyuldu ve asker aniden donarak yüzüstü yere düştü. Ölmüştü.

İkisi de ileri baktılar ve Darius, Kaz'ın yarı boyunda olan Luzi'nin orada elinde henüz fırlattığı taşla boşalan sapanı tuttuğunu görünce şaşakaldı. Luiz Kaz'a zoraki bir gülümseme attı.

"Benimle uğraştığın için şimdi pişman mısın?" dedi Kaz'a.

Kaz tek kelime edemedi bakakaldı.

Darius, eğitimleri boyunca Kaz'ın ona resmen işkence çekirtmesinden sonra Luzi'nin bir adım atıp Kaz'ın hayatını kurtarmasından etkilenmişti. Bu Darius'a daha sıkı dövüşmesi için güç verdi.

Boşta kalan zertayı gören Darius, önündekileri ezercesine atılarak yanına koştu ve hemen üstüne çıktı.

Zerta çılgın gibi tepindi fakat Darius ona kararlı bir biçimde sıkı sıkı tutundu. Nihayet kontrolünü sağladı ve onu döndürüp İmparatorluk askerlerine çevirmeyi başardı.

Zertası dörtlüde öyle hızlı koşuyordu ki onu zar zor kontrol edebiliyordu. Zerta, Darius'u tüm adamların arasından geçirip kalabalık İmparatorluk askerlerinin ortasına tek başına getirdi. Darius'un kalbi asker duvarına yaklaşırken göğsünü delercesine atıyordu. Buradan içlerine girilemez gibi duruyordu ancak artık bu işin geri dönüşü yoktu.

Darius cesaretinin ona ilerleme gücü vermesi için zorladı kendini. Tam ortalarına atılır atılmaz kılıcıyla birlikte vahşi bir kıyıma başladı.

Buradaki avantajlı konumuyla Darius sağlı sollu saldırarak bir zerta tarafından saldırıya uğramayı beklemeyen çok sayıda şaşakalan İmparatorluk askerini hakladı. Kör edici bir hızla safları yarararak askerlerden oluşan denizi edindiği hızla yardıktan sonra yan tarafında birden korkunç bir ağırlık hissetti. Sanki kaburgaları ortadan ikiye ayrılıyordu.

Darius dengesini kaybedince, havada uçarak ilerledi. Yan tarafında hissettiği korkunç acıyla yere çarptı. İşte o an bir topuzla vurulduğunu anladı. Yerde, İmparatorluk askerlerinin oluşturduğu etten denizde, halkından uzakta yatıyordu.

Yerde yatar haldeyken kafası çınlıyordu, dünyası bulanıktı ve uzaklara bakınca halkının etrafının sarıldığını fark ediyordu. Canla başla dövüşüyorlardı fakat sayıca çok azlardı ve güçleri denk değildi. Halkı katledilirken çığlıkları havayı dolduruyordu.

Darius'un kafası ağırlaştı ve kendini yere bıraktı. Orada yatarken tüm İmparatorluk askerlerinin ona doğru yaklaştıklarını görüyordu. Orada bitmiş vaziyette yatarken hayatının kısa süre sonra son bulacağını biliyordu.

En azından, diye düşündü, onuruyla ölecekti.

En azından nihayet özgürdü.

İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn tepenin yamacında durarak çöl göğünün üstünde söken şafağa bakıyordu ve saldırıya geçmeye hazırlanırken olacakları öngördüğü için kalbi hızla çarpıyordu. İmparatorluk'un köylülerle karşılaşmasına uzaktan bakarken adamlarını buraya, savaş alanına uzun yoldan getirip İmparatorluk saflarının arkasında konumlandırmıştı. İmparatorluk köylülerle aşağıdaki savaşa o kadar odaklanmıştı ki onların gelişlerini görmemişlerdi bile. Şimdi ise aşağıda savaşan köylüler ölümlerine giderken onlara bunun bedelini ödetme vaktiydi.

Gwen adamlarını döndürerek köylülere yardım etmeye karar verdiğiinden beri kaderin ağırlığını üzerinde yoğun bir biçimde hissediyordu. Kazansalar da kaybetseler de bunun yapılacak en doğru hareket olduğunu biliyordu. Sıra dağların tepesinde bu karşılaşmanın gelişimini izlerken İmparatorluk ordularının zertaları ve profesyonel askerleriyle yaklaştıklarını görmüş ve bu sahne ona Andronicus'un ardından Romulus'un Halka'yı işgalini hatırlatarak Gwendolyn'i yepyeni duygularla doldurmuştu. Darius'un kendi başına adım atarak onlarla karşılaşmasını izlemiş ve o kumandanı öldürmesine tanıklık ederken kalp atışları fırlamıştı. Bu, aynı Thor'un veya bizzat kendisinin yapacağı bir şeydi.

Gwen şimdi orada dururken Krohn sessizce yanı başında homurdanıyor; Halka'yı terk ettiklerinden beri üstlerinde olan çelik zırhı kuşanmış olan Kendrick, Steffen, Brandt, Atme ile onlarca Gümüş ve yüzlerce adamı arkasında duruyordu.

"ŞİMDİ!" diye haykırdı Gwen.

Bu talimatla, Kendrick tarafından başlatılan korkunç bir savaş çılgılığı koptu ve adamlar erken sabah ışığında sanki binlerce aslanın sesini taşıyan kükreyişleriyle tepeden hızla aşağı inmeye başladılar.

Gwen adamları İmparatorluk saflarına ulaşırkenki sahneyi izledi ve köylülerle uğraşan İmparatorluk askerleri yavaşça ve şaşırarak döndüler, onlara kimin veya neden saldırdıklarını anlamadıkları belli oluyordu. Elbette ki askerler daha önce hiç hazırlıksız yakalanmamışlardı, hele ki profesyonel bir orduya hiç.

Kendrick kendilerini toplamak ve ne olduğunu anlamaları için hiç vakit vermedi. Öne atılıp karşılaştığı ilk adamı bıçakladı. Brandt, Atme, Steffen ve yanlarındaki onlarca Gümüş üyesi işin içine girip silahlarını askerlere saplarken bağıryorlardı. Gwen'in adamları müthiş bir kinle dolmuş, imparatorluğa karşı intikam duygusuyla yanıp kavruldukları ve o mağarada uzun günler hiç bir şey yapmadan oturdukları için savaşa susamışlardı. Halka'yı terk ettiklerinden beri Gwen hepsinin öfkelerini İmparatorluk'a kusmak için can attıklarını biliyordu ve bu savaş, tüm duygularını açığa çıkarmak için mükemmeldi. Halkından her birinin gözlerinden bir ateş, Halka'da ve Yukarı Adalar'da sevdikleri ve kaybettikleri insanların ruhunu taşıyan bir ateş çıkıyordu. Bu aştıkları deryalar boyu taşıdıkları intikam isteğiydi. Bir çok yönden köylülerin davalarının dünyanın bu ucunda bile kendi davaları olduğunun farkındaydı.

Dirsek dirseğe dövüşen adamlar haykırıyordu, Kendrick ve diğerleri hızlarını kullanarak mücadelenin en yoğun olduğu yerde yollarını kılıçlarıyla yararak ilerliyor, daha kendilerini toparlamadan İmparatorluk askerlerini bir bir yıkıyorlardı. Kendrick iki darbeyi zırhıyla savuşturup, dönüp bir tanesinin yüzünü dağıtmasını, ardından diğerinin göğsünü yarışını gururla izledi. Brandt'in, askerinin ayaklarını tekmeleyerek onu yerden kesip, kılıcını iki eliyle tutarak adamı sırtından göğsüne kadar bıçakladığını gördü. Steffen'in kısa kılıcını tutup bir askerinin bacağını kestiğini sonra öne gelip diğerini kasıklarından tekmeleyip kafa atarak bayılmasını izledi. Atme topuzunu savurup tek bir darbeye ikisini aşağı indirdi.

"Darius!" diye bağırdı bir ses.

Gwen, Sandara'nın yanı başında durup savaş alanını işaret ettiğini gördü.

"Kardeşim!" diye haykırdı.

Gwen yerde sırt üstü yatan, İmparatorluk tarafından çevrilerek daraltılan çemberde Darius'u gördü. Kalbi endişeyle dolsa da Kendrick öne atılıp kalkanını kaldırarak Darius'u yüzüne inmekte olan bir baltanın darbesinden kurtardığını görünce gururlandı.

Sandara bağırdı, Gwen nasıl rahatladığını ve kardeşini ne kadar sevdiğini görebiliyordu.

Gwendolyn uzandı ve yanında muhafızlık eden askerlerin birinden bir ok aldı. Yayını yerleştirerek geri çekti ve nişan aldı.

"OKÇULAR!" diye bağırdı.

Etrafındaki düzinelerce okçu nişan alıp yaylarını geri iterek emrini beklemeye başladılar.

"ATEŞ!"

Gwen yayını adamlarının üstünden gökyüzüne bırakırken düzinelerce okçusu da ateş etti.

Yaylın ateşi kalan İmparatorluk askerlerinin en kalabalık olduğu yere gidince düzinelerce asker dizlerinin üstüne çılgınlık atarak düştü.

"ATEŞ!" diye tekrar bağırdı.

Bir ateş daha açıldı ve ardından takip eden bir başkası daha.

Kendrick ve tüm adamları hızla ilerleyerek oklardan dolayı dizlerinin üstüne çöken adamların hepsini öldürdüler.

İmparatorluk askerleri köylülere saldırmayı bırakıp bunun yerine orduyu geri döndürüp Kendrick'in adamlarıyla karşılaşmak zorunda kaldılar.

Bu köylülere büyük bir fırsat tanıdı. Öne doğru saldırırken korkunç çılgınlık atarak İmparatorluk askerlerini sırtlarından bıçakladılar, artık her iki taraftan katlediliyorlardı.

İmparatorluk askerleri iki düşman kuvvetin ortasında kalınca sayıları hızla azalmaya başlamış ve nihayet pusuya düşürüldüklerini anlamaya başlamışlardı. Yüzlerce asker kısa süre sonra onlarca sayıya indi ve geride kalanlar koşarak kaçmaya çalıştılar. Zertalarıysa ya öldürülmüş ya da tutsak alınmıştı.

Askerler de yakalanmadan veya öldürülmeden önce fazla kaçamadılar.

Artık hem köylülerden hem de Gwendolyn'in adamlarından zafer çılgınlıkları yükseliyordu. Hepsi tezahürat ederek bir araya toplandılar, birbirlerine kardeşçe sarıldılar. Gwen de topuklarının dibinde Krohn'la beraber yamaçtan çabucak inerek onlara katıldı. Etrafını adamları çevirdi, ter ve korku havayı yoğun biçimde dolduruyordu. Çöl zeminine taze kan akıyordu. Bugün, burada Halka'da olup biten her şeye rağmen Gwen bir zafer anını yaşadığını hissetti. Burada, çölde büyük bir zafer yaşıyordu. Köylüler ve Halka'nın sürgündeki insaları bir araya gelmiş, düşmana meydan okumak için birleşmişlerdi.

Köylüler çok sayıda iyi adamlarını, Gwen ise kendi adamlarından bazılarını kaybetmişti ancak en azından Darius'un kurtulduğunu, hala hayatta olduğunu ve dengesiz de olsa ayağa kalktığını görünce rahatladı.

Gwen, İmparatorluk'un daha milyonlarca adamı olduğunu biliyordu. Hesap gününün geleceğinin farkındaydı.

Yine de o gün bugün değildi. Bugün en akıllıca kararı vermemişti belki ama en cesur kararı almıştı. Doğru olanı yapmıştı. Bunun, babasının vereceği bir karar olduğunu biliyordu. En zor yolu seçmişti. Doğru olanın zorlu yolu bu. Adalet yolu bu. Cesaret yolu bu. Ne pahasına olursa olsun bugünü yaşamıştı.

Bugün gerçekten yaşadığını hissediyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Volusia taş balkonda durup aşağıya, önünde uzanan Maltolis'in kaldırım taşlı avlusuna bakıyor ve uzakta Prens'in boylu boyunca yerde yatan hareketsiz bedenini ve uzuvlarının garip bir şekilde uzanışını görüyordu. Buradan bakılınca çok uzakta, küçük ve güçsüz görünüyordu. Sadece bir kaç dakika önce İmparatorluk'un en güçlü hükümdarlarından biri olduğunu düşününce Volusia hayrete düştü. Hayatın ne kadar kırılgan, gücün ise aslında ne büyük bir yanılsama olduğunun ve hepsinden önemlisi artık nasıl bir sonsuz güce sahip olup gerçek bir tanrıçaya dönüştüğünün yanı sıra her hangi birinin üstünde istediği şekilde hayat veya ölüm gücüne sahip olduğunun bir anda farkına vardı Şimdi kimse, kudretli bir prens bile onu durduramazdı.

Orada durup önüne bakarken, şehir boyunca binlerce insanın, Maltolis'in dehşet duyan vatandaşlarının haykırıışlarının yankılarını duyuyordu, sesler avluyu doldururken bir çekirge istilasını andırıyordu. Ağıt yakıp bağıyorlar, kafalarını taştan duvarlara vuruyorlardı, kendilerini öfkeli çocuklar gibi yerden yere atıyor ve kafalarındaki saçları yoluyorlardı. Bu insanlara bakınca Maltolis'in insaniyetli bir lider olduğunu düşünüyor olmaları onu hayrete düşürdü.

"PRENSİMİZ!" diye bağırdı içlerinden biri, diğerlerinde yankı bulan bu haykırıışla hepsi öne atılıp deli Prens'in vücuduna kapanıp hıçkırarak ağlıyor, ona sarılırken titreyerek kendilerinden geçiyorlardı.

"SEVGİLİ BABAMIZ!"

Birden çanlar tüm şehir boyunca birbirlerinde yankı bularak çaldı. Volusia, bir kargaşa sesi duyunca gözlerini kaldırdı ve Maltolis'in yüzlerce birliğinin şehir kapılarından aceleyle geçerek şehrin avlusuna ikişerli sıra halinde geldiklerini ve onları içeri almak için kale kapısının kalktığını gördü. Hepsi Maltolis'in kalesine ilerliyordu.

Volusia bu şehri sonsuza dek değiştirecek bir harekette bulunduğunu biliyordu.

Aniden odasının kalın meşe kapısında Volusia'nın zıplamasına sebep olan ısrarlı bir vuruş duydu. Kapı hiç durmadan çalınıyordu, beraberinde onlarca asker sesi, zırhlarının çınlaması, bir koç başının Prens'in odasının kalın meşe ağacına ısrarla vurulmasından oluşan seslerin karışımını getiriyordu. Volusia elbette kapıyı kilitlemişti, bir adım kalınlığında olan ve her türlü istilaya dayanması gereken kapı ise adamların diğer taraftan duyulan bağırıışlarıyla beraber menteşelerinden esniyordu. Her darbeye biraz daha bükülüyordu.

Tak tak tak.

Taştan oda sallanıyor, ahşap kirişin en tepesinden aşağı sallanan antik metal avize yere düşüp çarpmadan önce deli gibi iki yana savruluyordu.

Volusia orada durup önceden tahmin ettiği için olanları sakince seyreliyordu. Onun için geleceklerini elbette biliyordu. İntikam istiyorlardı ve kaçmasına asla izin vermeyeceklerdi.

"Kapıyı açın!" diye bağırdı Prens'in generallerinden biri.

Volusia bu sesi tanıdı, Maltolis'in kuvvetlerinin lideri, alçak ve rahatsız edici bir ses tonuna sahip münasebetsiz ancak emrinde iki yüz bin askerin bulunduğu profesyonel bir asker olan bu keyifsiz adamla kısacık tanışmıştı.

Fakat Volusia orada durup sakince, hiç istifini bozmadan kapıya bakıyor, sabırla kapıyı kırmalarını bekliyordu. Elbette kapıyı kendi açabilirdi ama onlara bu zevki vermeyecekti.

Nihayet korkunç bir gürültü geldi ve beraberinde ahşap kapı daha fazla dayanamayacak, menteşelerden kurtulup kırıldı. Peşinden de zırhları şingırdayan düzinelerce asker odaya doluştu. Süslü zırhını kuşanmış ve Maltolis'in ordusunu yönetme hakkına sahip olduğunu gösteren altından bir kraliyet asası taşıyan Maltolis'in kumandanı gruba liderlik etti.

Volusia'nın orada yalnız başına durduğunu ve kaçmaya çalışmadığını görünce adımlarını hemen yavaşlattılar. Yüzünde derin bir küçümseme ifadesiyle kumandan doğruca ona gelerek sadece bir kaç adım ötesinde aniden durdu.

Ona nefretle bakarken arkasında bulunan iyi disiplinli adamları durdu ve emirlerini beklemeye başladı.

Volusia orada sakince dururken yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona bakıyordu, liderlerinin bocaladığını görünce bu duruşun onları şaşırtmış olduğunu anladı.

"Sen ne yaptın kadın?" diye cevap talep etti kılıcını kavrarken. "Şehrimize misafir olarak girip hükümdarımızı öldürdün. O seçilmiş olan ki öldürülemez hükümdarımızdı."

Volusia ona gülümseyip sakince cevap verdi:

"Çok yanılıyorsunuz General," dedi. "Öldürülemez olan benim. Bugün burada kanıtladığım gibi."

Kafasını öfkeyle salladı.

"Nasıl bu kadar aptal olursun?" dedi. "Elbette seni ve adamlarını öldüreceğimizi biliyorsun, bu yerde kaçabileceğin, saklanabileceğin hiç bir yer yok. Burada, bir kaç adamınla beraber binlerce adamımız tarafından kuşatıldın. Mutlaka bugün burada yaptığın bu hareketin karşılığının ölüm hatta daha kötüsü hapis ve işkence olduğunu biliyorsundur. Eğer hala fark etmediysen düşmanlarımıza nazik davranmayız biz."

"Kesinlikle fark ettim General ve buna hayranlık duyuyorum," diye cevapladı. "Fakat kılıma zarar veremezsiniz. Hiç biriniz."

Öfkeye kapılarak kafasını salladı.

"Düşündüğünden de aptalsın," dedi. "Altın asayı ben taşıyorum. Tüm ordularımız ben ne dersem onu yapar. *Harfiyen* uygularlar."

"Öyle mi?" diye sordu yavaşça, yüzünde bir gülümsemeyle.

Volusia yavaşça döndü ve açık pencereden dışarıya, artık delirme haline geçen insanların omzunda sanki bir şehit gibi şehir boyunca taşınan Prens'in bedenine baktı.

Sırtı ona dönükken boğazını temizleyip devam etti.

"Kuvvetlerinizin, General," dedi, "iyi eğitilmiş olduklarına ya da asayı tutan her kimse ona boyun eğeceklerine şüphem yok. Namları herkesçe bilinir. Benim ordumdan daha büyük olduklarını da biliyorum. Buradan çıkış olmadığımı da. Fakat görüyorsunuz ya kaçmak da istemiyorum. Buna gerek duymuyorum."

Ona şaşıracak bakıyordu. Volusia döndü ve pencereden dışarı bakıp avluyu gözleriyle taradı. İleride kalabalık içinde durarak diğer herkesi es geçip parlayan yeşil gözleri ve siğillerle dolu yüzüyle sadece ona bakan büyücüsü Koolian'ı gördü. Siyah peleriniyle onu kalabalıkta fark etmemek imkansızdı, kolları sakince göğsünde birleşmiş, başlığının kısmen altında kalan beyaz yüzüyle Volusia'ya bakıp emrini bekliyordu. Büyücü bu kargaşaya boğulmuş şehirde durgun, sabırlı ve disiplinli tek insan olarak orada duruyordu.

Volusia ona zar zor fark edilir bir baş işareti yaptı ve onun da anında karşılık verdiğini gördü.

Volusia yüzünde bir gülümsemeyle yavaşça döndü ve generali karşısına aldı.

"Şimdi bana asayı verebilirsin," dedi, "ya da hepinizi öldürüp onu kendim alabilirim."

General şaşkınlıkla ona baktı sonra kafasını sallayıp ilk kez olarak gülümsedi.

"Sanrılar içindeki insanları bilirim," dedi. "Onlardan birine yıllar boyu hizmet ettim. Fakat sen... senin nev-i şahsına münhasırsın. Pekala. Bu şekilde ölmek istiyorsan, öyle olsun."

Öne adım atıp kılıcını çekti.

"Seni öldürmekten keyif alacağım," diye ekledi. "Senin yüzünü gördüğüm andan itibaren bunu istemiştım. Tüm bu kibir bir adamı hasta etmeye yeter."

Ona yaklaşırken, Volusia döndü ve aniden Koolian'ın odada yanı başında durduğunu gördü.

Koolian dönüp ona baktı, aniden ortaya çıkışı onu şaşırtmıştı. Orada kımıldamadan dururken bunu beklemediği ve ne amaçla burda olduğunu anlamadığı aşıkardı.

Koolian siyah başlığını çekti ve çok solgun, kafasının arkasına doğru yuvarlanan beyaz gözlere sahip korkunç yüzüyle ona küçümseyerek baktı ve yavaşça avuçlarını kaldırdı.

Bunu yapar yapmaz tüm kumandanları ve adamları dizlerinin üstüne çöktüler. Çığlık atarak ellerini kulaklarına götürdüler.

"Durdur bunu!" diye bağırdı.

Sırasıyla her birinin kulaklarından yavaşça kanlar damladı ve hareketsiz bir biçimde taş zemine düştüler.

Ölmüşlerdi.

Volusia yavaşça öne geldi, sakince uzandı ve kumandanın ölü ellerinden altın asayı aldı.

Yukarıya kaldırarak ışık altında inceledi, ağırlığına, parlaklığına hayran kaldı. Uğursuz bir şeydi.

Yüzüne kocaman bir gülümseme kondu.

Hayal ettiğinden bile daha ağırdı.

*

Volusia hendeğin hemen önünde, Maltolis'in şehir duvarlarının dışında, arkasında büyücüsü Koolan, suikastçısı Aksan, Volusia kuvvetlerinin kumandanı Soku dururken önünde toplanan kalabalık Maltolisia ordusuna baktı. Göz alabildiğine düzlüğün tamamı Maltolis'in adamlarıyla doluydu. İki yüz bin adam, daha önce gördüğü tüm ordulardan bile daha büyüktü. Onun için bile bu manzara hayranlık uyandırıcıydı.

Orada sabırla, liderleri olmadan ona yani yükseltilmiş kürsüsünde onlara gözlerini diken Volusia'ya bakıyorlardı. Gergin hava elle tutulur gibiydi ve Volusia hepsinin bekleyerek durumu tarttıklarını gördü. Onu öldürmeliler miydi? Yoksa ona hizmet mi etmeliydiler?

Volusia gururla onlara baktı, kaderinin önünde durduğunu hissederken altın asayı kafasının üstüne doğru kaldırdı. Her taraftan onu ve güneş altında parlayan asayı görmeleri için yavaşça dört bir tarafa döndü.

"HALKIM!" diyerek kükredi. "Ben Volusia Tanrıçasıyım. Prensiniz öldü. Artık asanın sahibi olarak bana itaat edeceksiniz. Bunu yaptığınızda gönlünüzden geçen tüm zafer ve zenginlik sizin olacak. Burada kalırsanız, hayatınızı harcayıp bu yerde, sizi aslında hiç sevmemiş olan liderinizin cesedinin gölgesinde, bu duvarların gölgesinde yitip gidersiniz. Ona delilikte hizmet ettiniz bana zafer ve fetihte hizmet edecek, nihayet hak ettiğiniz lidere sahip olacaksınız."

Volusia asayı daha yukarı kaldırarak onlara baktı ve disiplin okunan bakışlarıyla buluşup kaderini hissetti. Yenilmez olduğunu, önünde hiç bir şeyin, hatta buradaki binlerce adamın bile duramayacağını hissetti. Dünyanın geri kalanının yaptığı gibi önünde diz çökeceklerini biliyordu. Bunu zihninin gözüyle görmüştü, nihayetinde o bir tanrıçaydı. İnsan oğluna üstün gelen bir dünyaya aitti. Başka ne şansları vardı ki?

Bunu öngördüğü kadar emin şekilde, zırhların çınlamasından çıkan sesler yavaşça duyuldu, teker teker bütün adamları, sırasıyla hepsi önünde diz çöküyordu ve bunu yaparken zırhlarından çıkan sesler tüm çölde yankılanıyordu.

Yavaşça ve tekrar tekrar "VOLUSIA!" diye mırıldandılar.

"VOLUSIA!"

"VOLUSIA!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Godfrey, köle grubunun içerisine sıkışırken ensesinden terin boşaldığını hissetti, Volusia sokaklarında ilerlerken ortada sıkışıp kalmamaya gayret ediyordu. Bir başka kırbaç sesi havayı deldi ve Godfrey arkasında hissettiği darbelerle acı içinde haykırdı. Bunların hedefinde daha çok o olduğu için yanındaki kadın köle çok daha yüksek sesle bağırıyordu. Kırbaç sertçe arkasını vurduğunda kadın bağırarak öne tökezlemişti.

Godfrey içgüdüsel olarak uzandı ve düşmeden önce onu tuttu, bunu yaparak hayatını riske attığını biliyordu. Kadın kendini dengeledikten sonra yüzünde okunan panik ve korkuyla ona döndü. Kim olduğunu görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı. Onu yani yanında açık tenli, zincirleri olmadan özgürce yürüyen bir insanı görmeyi beklemediği belli oluyordu. Godfrey çabucak kafasını salladı ve parmağını ağzına götürerek sessiz kalması için dua etti. Neyse ki kadın sesini çıkarmadı.

Bir kırbaç sesi daha duyulunca Godfrey baktı ve köle efendilerinin konvoyda ilerlerken köleleri rastgele kırbaçlayarak tam arkasından geldiklerini gördü. Akorth ve Fulton'un gözleri panikten yuvalarından çıkacak gibiydi, yanlarında ise Merek ve Ario'nun kararlı ve sakin yüzleri vardı. Godfrey bu iki çocuğun, Akorth ve Fulton gibi her zaman sarhoş olan iki yetişkin adamdan daha metanetli ve cesur olduklarını görünce hayrete düştü.

Durmadan yürüdüler ve Godfrey kaderlerine, olması gereken her neresiyse oraya gittikçe yaklaştıklarını hissetti. Elbette, oraya ulaşmalarına izin veremezdi, bir an önce hamlesini yapması gerekiyordu. Volusia'nın içine girme amacına ulaşmıştı fakat artık hepsi yakalanmadan bu gruptan bir an önce ayrılmalıydı.

Godfrey etrafına bakınca kalbini yerinden oynatan bir şey gördü: köle efendiler, şimdi köle konvoyunun en önünde toplanıyorlardı. Bu elbette çok mantıklıydı. Tüm kölelerin bir arada zincirlendiklerine bakılırsa kaçacakları bir yer olamazdı ve köle efendilerinin artık arka tarafı korumak gibi bir zorunlulukları yoktu. Köleleri sıralarında bir aşağı bir yukarı kırbaçlamaya devam eden yalnız köle efendisi dışında konvoyun arkasından dikkat çekmeden sıvışırken onları durdurabilecek kimse yoktu. Kaçıp gizlice Volusia sokaklarına karışabilirlerdi.

Godfrey çabuk hareket etmeleri gerektiğini biliyordu fakat bu cesur hamleyi yapmayı ne zaman aklından geçirse kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu. Zihni ona gitmesini söylüyor fakat vücudu sürekli olarak duraksıyordu, cesaretini bir türlü toplayamıyordu.

Godfrey hala burada olduklarına, bu duvarların içine gerçekten geçtiklerine inanamıyordu. Bu rüya gibiydi fakat bu rüya gittikçe kötüleşiyordu. Şarabın yarattığı baş dönmesi geçiyordu ve etkisini yitirdikçe tüm bunların ne kadar korkunç bir karar olduğunu anlıyordu.

"Buradan çıkmamız gerek," diyerek öne eğildi Merek, fısıltısı aceleydi. "Hareket etmemiz gerekiyor."

Godfrey kafasını sallayıp yutkundu, ter gözlerine batıyordu. Bir yanı haklı olduğunun farkındaydı, fakat diğer bir yanı kesinlikle en doğru zamanı bekliyordu.

"Hayır," diye cevapladı. "Henüz değil."

Godfrey etrafına baktı, sadece koyu tenli olanlar değil her türden kölenin zincirlenerek Volusia sokaklarında sürüklendiklerini gördü. İmparatorluk güçleri sanki İmparatorluk'un her köşesinden topladıkları ırkları yani İmparatorluk ırkından olmayan, parlak sarı tenleri, ekstra uzunlukları, geniş omuzları ve kulak arkasındaki küçük boynuzları olmayan tüm herkesi köle yapmayı başarmıştı.

"Ne bekliyoruz?" diye sordu Ario.

"Açık sokaklara kaçacak olursak," dedi Godfrey, "çok dikkat çekmiş oluruz. Yakalanabiliriz de. Beklemeliyiz."

"Neyi beklemeliyiz?" diye ısrar etti Merek, sesi öfkeliydi.

Godfrey kafasını salladı, afallamıştı. Planı kötüye gidiyor gibi hissediyordu.

"Bilmiyorum," dedi.

Bir köşeyi daha döndükleri sırada tüm Volusia şehri önlerine serildi. Godfrey bu manzaraya hayranlıkla baktı.

Gördüğü en inanılmaz şehirdi burası. Godfrey, bir kralın oğlu olarak büyük, heybetli , zengin ve sağlam şehirlerde bulunmuştu. Dünya üzerindeki en güzel şehirlerden bazılarına gitmişti. Bunların içinden sadece bir kaç, Savaria, Silesia ya da en önemlisi Kraliyet Sarayı'na rakip olabilirdi. Öyle kolay etkilenmezdi.

Fakat daha önce böyle bir şey görmemişti. Burası güzelliğin, nizamın, gücün ve zenginliğin evet kesinlikle en çok da zenginliğin birleşimiydi. Godfrey'in gözüne ilk çarpan heykeller olmuştu. Şehir boyunca her tarafta Godfrey'in tanımadığı tanrılara ait heykeller vardı. Bir tanesi deniz tanrısı, diğeri gök tanrı, diğeri dağların tanrısı gibi duruyordu. Her yerde onlara selam veren küme küme insanlar vardı. Uzakta, otuz metre yüksekliğinde devasa bir altın heykel, Volusia şehrine tepeden bakıyordu. İnsanlar bunun önünde eğiliyorlardı.

Godfrey'i şaşırtan diğeri bir manzara ise altından yapılma, parlak, kusursuz sokaklardı. Herşey mükemmel derecede titiz ve temizdi. Tüm binalar taşandı ve mükemmel şekillere sahipti, bir taş bile yanlış dizilmemişti. Şehir sokakları bitmek tükenmek bilmez gibiydi, şehir ufka kadar uzuyordu. Onu daha da çok şaşırtan şey ise kanallar ve su yollarının bazen kemerli, bazen dairesel şekillerle gelip sokaklarla kesişmesi ve okyanusun mavi dalgalarını taşıyarak şehrin yağ gibi akmasını sağlamasıydı. Bu suyolları sokakların altından girip üstünden çıkarak onları çapraz şekilde kesen zarif, işlemeli altın damarlarla doluydu.

Şehir limandan yansıyan ışıklarla doluydu, çarpan dalgaların ezeli sesleri baskındı. Bir atnalı şeklindeki bu şehir kıyı limanını sarıyor ve dalgalar altın dalgakırana çarpıyorlardı. Okyanusun parlak ışıkları arasında tepeden yansıyan iki güneşin ışınları ve ezeli altın manzarayla Volusia gözleri kamaştırıyordu. Hepsini çerçeveleyen liman girişinde yükselen iki sütun neredeyse gökyüzüne değiyor ve güç abidesi olarak duruyorlardı.

Godfrey, şehrin göz korkutmak için oluşturulduğunu, zenginliğinin dışarıya başarıyla aktarıldığını fark etti. Bu, kalkınma ve medeniyet emarelerini bariz şekilde gösteren bir şehirdi ve eğer Godfrey burada yaşayanların zulümlerinden haberdar olmasa kendisi de bu şehre bayılabilirdi. Burası Halka'da olan her şeyden çok daha farklıydı. Halka'nın şehirleri destek, koruma ve savunma için inşa edilmişti. Tıpkı halkı gibi oldukça mütevazı ve gösterişsizdi. İmparatorluk'un bu şehirleri ise açık ve korkusuzlardı ayrıca zenginliği sürdürmek için inşa edilmişlerdi. Godfrey bunun mantıklı olduğunu fark etti neticede İmparatorluk şehirlerinde saldırılardan korkacak kimse yoktu.

Godfrey ileriden gelen bir feryat duydu ve dar sokağı geçip köşeden döndüklerinde aniden önlerinde geniş bir avlu ile arkasındaki liman göründü. Burası taştan yapılma geniş bir meydandı, şehrin en büyük kavşaklarını oluşturan onlarca sokak çeşit çeşit yönlere uzanıyordu. Tüm bunlar yaklaşık yirmi metre yukarıya uzanan taştan bir kemerden bakılınca görülebiliyordu. Godfrey hemen buradan geçer geçmez açık alana varacaklarını ve diğeri herkesle birlikte görünür olacaklarını anladı. Farklı yönlere dağılamayacaklardı.

Daha da fenası, Godfrey her yönden akın akın gelen, köle efendiler tarafından yönlendirilen köleler görüyordu, bu insanlar İmparatorluk'un dört bir yanından farklı ırklara mensup kölelerdi, hepsi zincire vurulmuş ve okyanusun dibindeki yüksek bir platforma doğru sürükleniyorlardı. Köleler platformun üzerinde ayakta dururken, zengin İmparatorluk halkı onları inceleyip tekliflerini sunuyorlardı. Sanki bir açık arttırmadalardı.

Bir tezahürat sesi geldiğinde Godfrey bir İmparator soylusunun beyaz tenli, uzun ve tel tel saçlı bir kölenin çenesini incelediğini gördü. Soylu memnuniyetle kafasını sallayınca, köle efendilerden biri gelip sanki bir işi sonuca bağlamış gibi köleyi prangaya vurdu. Köle efendi köleyi gömleğinin arkasından tutup platformdan aşağı yüzü koyun fırlattı. Adam uçarak sert bir şekilde yere çarptı ve kalabalık neşeyle tezahüratta bulunurken çok sayıda asker öne gelip onu sürükledi.

Şehrin bir başka köşesinden başka bir köle grubu daha çıktığında Godfrey içlerinden en irilerinin, diğerlerine göre yaklaşık otuz santim daha uzun, güçlü ve sağlıklı olanının itilip kakıldığını gördü. Bir İmparatorluk askeri baltasını kaldırınca köle duruma kendini hazırlamaya çalıştı.

Fakat köle efendi baltasını kafasına indirmek yerine zincirleri kopardı; metalin taşa çarpma sesi avlu boyunca kulaklarda çınladı.

Köle akı karışmış bir halde köle efendiye baktı.

"Özgür müyüm?" diye sordu.

Fakat çok sayıda asker öne atılıp kölenin kollarını tutarak limanın dibinde yer alan heykelin, ayaklarının dibine dalgalar çarparken parmağıyla denizi işaret eden bir başka büyük, altından yapılmış Volusia heykelinin altına sürüklediler onu.

Askerler adamın yüzü yere gelecek şekilde, heykelin altında onu sıkı sıkı tutarken kalabalık da etrafına toplandı.

Adam, "HAYIR!" diye bağırdı.

İmparatorluk askeri öne gelip baltasını yeniden kaldırdı fakat bu sefer adamın kafasını kopardı.

Kalabalık kendinden geçmiş şekilde bağırdı, hepsi dizlerinin üstüne çöküp kafalarını yere değdirerek kanın ayaklarına karıştığı heykele tapındılar.

"Tanrıçamıza bir kurban!" diye bağırdı asker. "Size meyvelerimizden ilkini ve en güzelini adıyoruz!"

Kalabalık tekrar tezahüratta bulundu.

"Seni bilemem," diyen Merek'in sesi paniğiyle Godfrey'in kulağında duyuldu, "fakat ben bir put için kurban edilmeyeceğim. Bugün değil."

Birden bir başka kırbaç sesi duyulunca Godfrey giriş yoluna yaklaştıklarını gördü. Kalbi sözlerinin doğruluğunu ve Merek'in haklı olduğunu biliyordu, kalbi deli gibi atıyordu. Hemen ve hızlıca bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı.

Godfrey ani bir hareketle döndü. Gözünün ucuyla, parlak kırmızı cübbe giymiş ve başlıklarını takarak sokağın diğer yönüne doğru hızla yürüyen beş adam gördü. Beyaz tenleri, soluk elleri ve yüzleri olduğunu; İmparatorluk ırkının heybetinden daha küçük olduklarını gördü ve kim olduklarını hemen anladı: Finlilerdi. Godfrey'in en büyük yeteneklerinden biri sarhoşken bile anlatılan hikayeleri unutmamasıydı ve geçen ay boyunca Sandara'nın halkı bir çok defa yangından sonra Volusia'nın hikayesini anlatmışlardı. Şehri betimlemelerini, tarihini ve köleleştirilen tüm ırkları dinlemişti. İçlerinde sadece özgür bir ırk vardı: Finliler. Hükümdarlıktaki tek istisna. Çok zengin, birbirlerine çok bağlı ve ticaretteki güçlerinden dolayı vazgeçilemez oldukları için nesillerdir özgür yaşamalarına izin veriliyordu. Oldukça soluk tenleri, parlak kırmızı cübbeleri ve ateş kırmızısı saçlarıyla dendiğine göre çok kolay göze çarpıyorlardı.

Godfrey'in bir fikri vardı. Ya şimdi hareket edeceklerdi ya da asla.

"HADİ!" diye seslendi arkadaşlarına.

Godfrey döndü ve harekete geçerek topluluğun arkasından kölelerin şaşkın bakışları altında koşmaya başladı. Rahatlayarak gördü ki, diğerleri de topuklayarak onu takip ettiler.

Godfrey, belindeki ağır altın keselerinin ağırlığıyla soluyarak koşuyordu, diğerleriye hareket ederken şingirdiyorlardı. İleride beş Finlinin dar bir sokağa döndüklerini görünce doğrudan onlara koştu ve İmparatorluk gözlerince fark edilmeden köşeyi dönebilmeleri için dua etti.

Kalbi kulaklarında atan Godfrey köşeyi döner dönmez karşısında Finlileri buldu, hiç düşünmeden havaya atılıp grubun üstüne arkalarından çullandı.

Üçünü yere indirmeyi başardı, onlarla beraber yerde yuvarlanırken taştan zemine düşünce kaburgaları ağrıdı. Kafasını kaldırınca onu izleyen Merek'in bir başkasını yere indirdiğini, Akorth'un zıplayıp bir diğerini aşağı aldığını ve nihayet Fulton'un da topluluğun en küçüğü olan sonuncusuna atıldığını gördü. Godfrey, Fulton'un adamı kaçırarak onu indirmek yerine yere yuvarlanmasını ancak sağlayabildiğini görünce sinirlendi.

Godfrey birini yere doğru bastırıp diğerini tuttu ama en küçük olanının oradan kurtulup kaçarak köşeyi dönmek üzere olduğunu görünce telaşlandı. Kafasını kaldırıp göz ucuyla Ario'nun sakın bir tavırla öne geldiğini, uzanarak yerden bir taş alıp inceledikten sonra geriye uzanıp öne fırlattığını gördü.

Mükemmel bir atıştı. Tam köşeyi dönerken Finlinin şakağına isabet ederek adamı yere serdi. Ario hemen oraya koşup cübbesini çıkardı ve Godfrey'in niyetini anladığı için hemen üstüne giymeye başladı.

Godfrey hala diğer Finliyle uğraşırken nihayet uzandı ve yüzüne dirseğini sertçe geçirerek onu bayılttı. Akorth Finliyi sonunda gömleğinden tuttu ve kafasını iki kez taş zemine çarparak icabına baktı. Merek altındaki adamın bayılmasına yetecek kadar altında tuttu ve Godfrey baktığında Merek'in son Finliye doğru yuvarlanıp boğazına hançerini dayadığını gördü.

Godfrey, Merek'e durması için bağırarak üzereyken bir ses ondan önce davranarak havayı kesti: "Hayır!" diye emretti sert ses.

Godfrey, Ario'nun Merek'in yanı başında ona küçümseyerek baktığını gördü.

"Onu öldürme!" diye emretti Ario.

Merek kaşlarını çatı.

"Ölü adamlar konuşamaz," dedi Merek. "Eğer bırakırsam hepimiz ölürüz."

"Umurumda değil," dedi Ario, "sana bir şey yapmadı. Öldürülmeyecek."

Merek karşı koyarak yavaşça ayaklarının üzerinde doğruldu ve Ario'ya baktı. Yüz yüze duruyorlardı.

"Benim yarım kadarsın çocuk," diye tersledi Merek, "elimde de bir hançer var. Beni tahrik etme."

"Senin yarın kadar olabilirim," diye sakince cevapladı Ario, "ama senden iki kat hızlıyım. Bana davranırsan senden hançerini alır sen daha savuramadan boğazını keserim."

Godfrey bu konuşmadan en çok Ario böylesine sakın kalabildiği için etkileniyordu. Bu gerçek üstüydü. Gözlerini kırpmamıştı, tek bir kası bile hareket etmiyordu ve sanki dünyanın en sakın konuşmasını yapıyor gibiydi. Kelimeleri çok ikna ediciydi.

Merek de aynı şekilde düşünmüş olmalıydı ki hareket etmedi. Godfrey buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Hem de hemen.

"Düşman burada değil," dedi Godfrey, aceleyle öne koşup Merek'in bileğini indirerek. "Orada. Birbirimizle savaşırsak hiç şansımız olmaz."

Neyse ki Merek bileğini indirmesine izin verdi ve hançeri kınına soktu.

"Acele edin," diye ekledi Godfrey. "Hepiniz. Kıyafetlerini çıkarın ve üstünüze giyin. Artık Finlileriz."

Hepsi Finlilerin kıyafetlerini çıkarıp parlak kırmızı cübbe ve başlıklarını kuşandılar.

"Bu çok güzel," dedi Akorth.

Godfrey onu inceledi ve göbeğinin cübbeden taştağını ayrıca kollarının uzun kaldığını gördü, cübbe kısa gelmiş, bileklerini açıkta bırakmıştı.

Merek kıs kıs gülüyordu.

"Bir bira fazla içmişsin," dedi.

"Bunu giymem!" diye çıkıştı Akorth.

"Bir moda gösterisinde değiliz," dedi Godfrey. "Fark edilmeyi mi tercih ederdin?"

Akorth, homurdandı ama şikayetinden vazgeçti.

Godfrey orada durup düşmanlarla çevrili bu barbar şehirde karşısında kırmızı cübbeleriyle duran beşine baktı. Şanslarının en iyi ihtimalle çok düşük olduğunu biliyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Akorth.

Godfrey döndü ve şehir dışına uzanan arka sokağın en sonuna baktı. Zamanın geldiğini artık biliyordu.

"Volusia'da neler varmış gidip bakalım."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Thor, arkasında oturan Reece, Selese, Elden, Indra, Matus ve O'Connor ile birlikte küçük kayığın önündeydi. Kimse kürek çekmiyordu, gizemli bir rüzgar ve akıntı tüm çabalarını boşa çıkarıyordu Thor, onları gitmeleri gereken yere götüreceğini biliyordu, ne kadar kürek çekerlerse çeksinler bunun bir faydası olmazdı. Thor omzunun üstünden geri bakarken, Ölüler Ülke'sinin girişini işaretleyen koca siyah kayalardan gittikçe uzaklaştıklarını görünce rahatlamış hissetti. Artık önüne bakıp Guwayne'i bulma ve hayatında yeni bir bölüme başlama vaktiydi.

Thor arkasına bakınca bir de Selese'in kayıktaki Reece'in yanında oturup elini tuttuğunu gördü; kabul etmeliydi ki bu manzara huzurunu kaçıırıyordu. Thor yaşayanların arasına döndüğünü ve en iyi arkadaşının mutlu olduğunu görmekten memnundu ancak kabul etmeliydi ki bu ona garip bir his veriyordu. Bir zamanlar ölen Selese yeniden hayata döndürülmüştü. Olayların normal gidişatını bir şekilde değiştirdiklerini hissediyordu. Selese'i incelerken onun şeffaf, dünyaya ait olmayan havasını fark etti. Şimdi gerçekten ete kemiğe bürünmüş halde burada olsa da onu ölü biri gibi görmekten kendini alamıyordu. Kendine rağmen Selese'in aralarına temelli dönüp dönmediğini, tekrar ölümler diyarına dönmeden önce burada ne kadar zamanı olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

Reece ise bunu kesinlikle böyle görmüyordu. Aşkıyla tamamen erimiş haldeydi, Thor'un arkadaşı kim bilir ne zamandır böyle neşeli değildi. Thor bunu anlıyordu elbette: neticede yanlış seçimleri düzeltmeyi, geçmiş hataları tamir etmeyi, bir daha asla göremeyeceğini düşündüğün birini yeniden görmeyi kim istemezdi? Reece elini sıkıca kavrayıp gözlerine baktı, yüzünü okşayıp onu öptü.

Thor, diğerlerinin de kendilerini kaybettiklerini, sanki cehennemin derinliklerinde, zihinlerinden kolay kolay silemeyecekleri bir yerde bulunmuşlar gibi görünüyorlardı. İki örümcek ağı asılı dururken onları da hissediyor, zihninde çakan resimlerden kurtuluyordu. Herkes Conven'in yasını tutarken ağır bir kasvet havası hakimdi. Özellikle Thor zihninde onu gerçekten durdurmak için yapabileceği bir şey var mıydı diye düşünmeden edemiyordu. Denize bakıp gri ufku, sonsuz okyanusu incelerken Conven'in bu kararı nasıl verdiğini merak ediyordu. Kardeşi için tuttuğu derin yası anlıyordu fakat Thor kendi için asla böyle bir karar veremezdi. Thor, Conven'in kaybindan dolayı bir parça kederli olduğunu hissediyordu, onun varlığını hep bilirdi sanki Lejyon'un ilk gününden beri o hep yanındaydı. Thor onu hapishanede ziyaret ettiğini, hayata tanınması gereken ikinci şanstı bahsettiğini, onu neşelendirmek ve yaşlı havasından onu çekip çıkarıp geri getirmek için verdiği tüm çabaları hatırladı.

Fakat ne yapmış olursa olsun Conven'ı asla geri getiremediğini fark etti. Conven'in iyi tarafı her zaman kardeşi olmuştu. Thor, diğerleri ayrıldığında ve bir tek o kaldığında Conven'in yüzündeki ifadeyi hatırladı. Pişmanlık ifadesi değildi bu, salt keyifti. Thor onun mutlu olduğunu hissetmişti. Kendinin de çok fazla pişmanlık hissetmemesi gerektiğini biliyordu. Conven kendi kararını vermişti ve bu dünyaya gelen bir çok insanın yaptığından daha fazlasını yapmıştı. Neticede Thor onunla yeniden karşılaşacaklarını biliyordu. Aslında belki, öldüğünde onu Conven karşıladı. Thor'a göre Ölüm hepsi için geliyordu. Belki bugün veya yarın değil ama bir gün.

Thor bu hüznü düşünceleri kafasından silmeye çalışıp önüne baktı ve kendini her yönden seğiren dalgalarla dolu okyanusa bakmaya ve Guwayne'den bir iz bulmaya zorladı. Onu burada, açık denizde bulmaya çalışmanın pek mümkün olmadığını biliyordu ama yine de Thor umutlanmıştı yepyeni bir iyimserlikle dolmuştu. En azından şimdi Guwayne'in hayatta olduğunu biliyordu ve bu duyması gereken tek şeydi. Hiç bir şey için onu aramaktan vazgeçmeyecekti.

"Bu akıntının bizi nereye götümesi gerekiyor?" diye sordu O'Connor kayığın ucundan uzanıp parmak uçlarıyla suya vurarak.

Thor da uzanıp ılık suya dokundu, çok hızlı akıyordu sanki okyanus onları götürmesi gereken yere yeteri kadar hızla gidemiyormuş gibiydi.

"Buradan uzağa götürdüğü sürece hiç umurumda değil," dedi Elden, omzunun üstünden geride kalan kayalara korkuyla bakarak.

Thor yukarıda tiz bir ses duyunca kafasını kaldırdı ve eski dostu Estopheles'in daireler çizdiğini görünce sevindi. Etraflarında geniş daireler çizerek aşağı iniyor ve yeniden havaya yükseliyordu. Thor sanki onlara rehberlik ettiğini, onu takip etmeleri için cesaretlendirdiğini hissediyordu.

"Estopheles dostum," diye fısıldadı Thor göğsüne doğru. "Gözlerimiz ol, bizi Guwayne'e götür."

Estopheles tekrar tiz bir çıkış attı, sanki ona cevap verir gibi kanatlarını iki yana açtı. Döndü ve ufuğa, akıntının onları sürüklediği yöne uçu. Thor gittikçe yakınlaştıklarından artık daha emin oluyordu.

Thor, yanı başında nazik bir şingirtı duyunca aşağı baktı ve Ölüm Kılıcı'nın belinde sallandığını gördü. Şok edici bir görüntüydü bu. Ölüler ülkesine yaptığı yolculuğu hiç olmadığı kadar gerçekçi kılıyordu. Thor aşağı uzandı, fildişi kabzasını hissetti, kafatasları ve kemiklerine dokunup sıkıca kavradı ve yaydığı enerjiyi duyumsadı. Bıçağında küçük siyah mücevherler bezeliydi, incelemek için yukarı kaldırdığında ışığın altında parladıklarını gördü.

Onu elinde tutarken verdiği his gerçekti. Kader Kılıcı'ndan bu yana tuttuğu hiç bir silahta bunu hissetmemişti. Bu silah onun için tanımlayabileceğinden daha çok anlam taşıyordu, neticede o dünyadan kaçmayı kendi de bu silah da başarmıştı sanki korkunç bir savaşın kurtulanları olduklarını hissediyordu. Bu işi beraber becermişlerdi. Ölüler diyarına girmek ve oradan sanki kocaman bir örümcek ağından çıkar gibi çıkıp kurtulmak. Ağdan kurtulduklarını biliyordu ancak bir şekilde yine de kendine yapıştığını hissediyordu. En azından bunu ispatlamak için bu silah vardı elinde.

Thor çıkışını, ve ödediği bedeli; hiç farkında olmadan dünyaya saldırdığı şeytanları hatırladı. Aklına gelince karnına yumruk yemiş gibi oldu, dünya üzerine karanlık bir gücü serbest bırakmıştı. Bu gücü denetlemek kolay olmayacaktı. Sanki bir gün bir şekilde yine ona dönecek bumerang gibi bir şeyi serbest bıraktığını hissetti. Hatta belki de bu düşündüğünden önce olacaktı.

Thor kabzasını tutarak hazırlandı. Bu her ne olursa olsun, onunla korkusuzca savaşacak ve yoluna çıkan her ne olursa öldürecekti.

Fakat asıl korktuğu şey göremediği şeylerdi, şeytanların üzerlerine salabileceği görünmez kargaşadan endişeleniyordu. En çok endişe duyduğu konu bilinmeyen, gizli güçlerle karşı konulabilecek ruhlardı.

Thor ayak sesleri duydu ve küçük kayıklarının sallandığını hissetti. Dönünce Matus'un yanında ayağa kalktığını gördü. Matus onunla beraber ufka bakarak üzgün bir şekilde duruyordu. Karanlık, kasvetli bir gündü, bakınca sabah mı yoksa öğleden sonra mı olduğu anlaşılmıyordu.

Thor, Matus'la kısa sürede nasıl arkadaş olduklarını düşündü. Özellikle şimdi Reece, Selese'e odaklanmışken Thor bir arkadaşını kısmen kaybettiğini ama bir diğerini kazandığını hissediyordu. Thor Matus'un onu burada bir kez nasıl kurtardığını hatırladı, ona karşı bağlılık hissediyordu sanki hep kendi kardeşlerinden biriymiş gibiydi.

"Bu kayık," dedi sessizce, "açık denizler için uygun değil. Bir fırtınayla hepimiz ölürüz. Bu, Gwendolyn'in gemisinden bir filika, açık denizler için yapılmamış. Daha büyük bir kayık bulmalıyız."

"Kara da," diye katıldı O'Connor, Thor'un diğer tarafına gelerek, "ve erzak."

"Ve bir harita," diye ekledi Elden.

"Nereye gidiyoruz gerçekten de?" diye sordu Indra. "Yolculuk nereye? Oğlun nerede olabilir bir fikrin var mı?"

Thor ufku daha önce binlerce kez yaptığı gibi inceledi ve tüm soruları düşündü. Hepsinin haklı olduğunu ve aynı şeyleri düşündüklerini biliyordu. Önlerinde engin bir deniz vardı ve erzakları olmadan bu küçük kayıktalardı. Hayattalardı ve bunun için elbette minnettardı ama durumları pek iç açıcı değildi.

Thor yavaşça kafasını salladı. Orada düşüncelere dalmışken ufukta bir şey olduğunu fark etti. Yakınlaştıklarında, daha net olarak görünmeye başlayınca orada kesinlikle bir şeylerin olduğuna ve gözlerinin onu yanıltmadığına emin oldu. Kalbi heyecanla atmaya başladı.

Güneş bulutların arasından çıktı ve ufukta güneşten yayılan ışınlar dökülerek küçük bir adayı aydınlattılar. Koca okyanusun tam ortasında duran küçük bir ada parçasıydı bu, yanında yamacında başka hiç bir şey yoktu.

Thor doğru görüp görmediğini anlamak istercesine gözlerini kırptı.

"Nedir bu?" diye sordu hepsinin aklındaki soruyu dillendirerek, hepsi bunu görmüştü, durup gözlerini dikerek bakıyorlardı adaya.

Yakına gelince Thor adanın etrafının sisle kaplı olduğunu ve ışıқта parladığını gördü; bu yerde sihirli bir enerji hissetti. Biraz yukarı bakınca, yüz metre kadar uzunlukta, dar ve dik kayalıkların doğruca havaya yükseldiği bu yerin sadeliğini gördü. Suların çarparak etrafını sardığı kayalıklar, kadim yaratıklar gibi okyanustan yukarı çıkıyorlardı. Thor varlığının tüm zerresiyle buraya gitmeleri gerektiğini hissediyordu.

"Dik bir tırmanış," dedi O'Connor. "Başarabilirsek bile."

"Zirvede ne olduğunu bilmiyoruz," diye ekledi Elden. "Tehlikeli olabilir. Silahlarımız yok, kılıcın dışında. Burada savaşmayı göze alamayız."

Fakat Thor burayı düşündü ve bir şeylerden aldığı kuvveti hissederek merak etti. İyice yukarı baktı ve Estopheles'in etrafında daireler çizdiğini görünce buraya gitmeleri gerektiğinden emin oldu.

"Guwayne'i arayışımızda her taşın altına bakmak zorundayız," dedi Thor. "Hiç bir yer ulaşılamaz değil. Bu ada ilk durağımız olacak," dedi. Kılıcı daha sıkı kavradı.

"Tehlikeli ya da değil."

ALTINCI BÖLÜM

Alistair tanıyamadığı garip bir arazinin ortasında dururken buldu kendini. Çeşitli çöl yataklarından oluşan bir yerdin burası ve çöl zeminine baktığında kuruyup siyahtan kırmızıya dönerek ayaklarının altında kırıldığını gördü. Kafasını kaldırıncaya uzakta Gwendolyn'in bir kaç düzine adamdan fazla olmayan ayakta kimin güruluyla durduğunu gördü; bunlar bir zamanlar Alistair'in bildiği Gümüş üyeleri idi, yüzleri kanlı, zırhları kırılmıştı. Gwendolyn'in kollarında küçük bir bebek duruyordu, Alistair bunun yeğeni Guwayne olduğunu hissetti.

"Gwendolyn!" diye bağırdı Alistair, onu gördüğüne sevinerek. "Kardeşim!"

Fakat Alistair birden milyonlarca kanadın çıkardığı ve giderek daha yükselen korkunç bir ses duydu, bunu gürültülü bir viyaklama takip etti. Ufuk kapkara oldu ve birden ona doğru gelen kuzgunların doldurduğu bir gök ortaya çıktı.

Alistair koca bir sürü halinde gelen kuzgunları görünce korktu, siyah bir duvar oluştrup aşağı daldılar ve Guwayne'i Gwendolyn'in kollarından alıp çığlık atarak göğe doğru yükseldiler.

"HAYIR!" diye çığlık attı Gwendolyn, göğe uzanırken bir yandan da saçlarını yoluyordu.

Alistair çığlıklar atan bebeği alıp uzaklaştırmalarını hiç bir şey yapamadan çaresizce izledi. Çöl zeminin giderek kırılıp kurudu ve ikiye bölünürken Gwen'in adamları birer birer yerin içine düştüler.

Bir tek Gwendolyn kalmıştı, orada durup Alistair'e bakıyordu; gözleri Alistair'in asla görmemeyi dilediği korkunç bir bakışa sahipti.

Alistair gözlerini kırptı ve kendini okyanusun ortasındaki koca gemide dururken buldu, dalgalar her taraftan çarpıyordu. Etrafına bakınca gemide bir tek kendisinin olduğunu gördü. İleri bakınca önünde beliren bir gemi daha fark etti. Pruvasında Erec duruyor, ona doğru bakıyordu. Ona Güney Adalar'dan yüzlerce asker eşlik ediyordu. Onu bir başka gemide ondan uzağa açılırken gördüğü için mahvoluyordu.

"Erec!" diye bağırdı.

Alistair'a bakıp ona doğru uzandı.

"Alistair!" diye seslendi. "Bana geri dön!"

Alistair, gemiler gittikçe uzaklaşırken korkuyla bu sahneyi izledi. Erec'in gemisi akıntılarla beraber ondan ayrılıyordu. Gemisi suyun içinde yavaşça dönmeye başladı sonra hızlandı ve Erec ona doğru uzanırken hızını arttırdı. Alistair hiç bir şey yapamadan sadece geminin bir girdabın içine çekilerek görüntüden kaybolana kadar daha derinlere gitmesini çaresizce izledi.

"EREC!" diye yalvardı Alistair.

Birden onunkine eş bir ağıt duyuldu, Alistair kucağına bakınca bir bebeği, Erec'in çocuğunu, tuttuğunu gördü. Bu bir erkekti ve çığlıkları göğe kadar ulaşıyor, rüzgar, yağmur ve adamların çığlıkları arasında boğuluyordu.

Alistair çığlık atarak uyandı. Doğruldu ve nerede olduğunu, neler olduğunu merak ederek etrafına baktı. Nefes nefese, kendine gelmeye başladı. Tüm bunların bir kabus olduğunu anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti.

Kaktı ve güvertenin gıcırdayan tahtalarına bakınca hala gemide olduğunu fark etti. Birden tüm olanlar zihnine üşüştü: Güney Adalar'dan ayrılmaları, Gwendolyn'in özgürlüğüne kavuşması için çıktıkları yolculuk.

"Leydim?" dedi nazik bir ses.

Alistair döndü ve Erec'in yanı başında endişeyle ona baktığını gördü. Erec'i gördüğü için rahatlamıştı.

"Başka bir kabus mu?" diye sordu.

Kafasını sallayarak mahcup bir halde gözlerini kaçırdı.

"Rüyalar denizde daha gerçekçidir," dedi bir başka ses.

Alistair dönünce Erec'in kardeşi Strom'un yanı başında olduğunu gördü. Biraz daha dönünce Güney Adalar'ın yüzlerce askerinin gemide olduklarını gördü ve hatırladı. Adadan ayrılmalarını, annesiyle beraber Güney Adalar'ın yönetimine geçmesi için geride bıraktıkları kederli Dauphine'i hatırladı. O mesajı aldıklarından beri hepsi İmparatorluk'a yelken açmaktan, vefa borçlarının olduğu Gwendolyn'i ve Halka'dan geri kalanları aramaktan başka şansları olmadıklarını hissediyordu. Bunun yerine getirmesi imkansız bir görev olduğunun farkındaydılar ama kimsenin umurunda değildi bu. Bu onların göreviydi.

Alistair gözlerini ovuşturdu, kabusları zihninden çıkarmaya çalıştı. Bu sonsuz denizde kaç gün geçirdiklerini bilmiyordu bile, şimdi ise ileri bakıp ufku incelediğinde hala fazla bir şey göremiyordu. Her şey sis tarafından engelleniyordu.

"Sis bizi Güney Adalar'dan beri takip ediyor," dedi Erec, bakışlarını takip ederek.

"Bunun bir işaret olmaması için dua edelim," diye ekledi Strom.

Alistair nazıkçe karnını okşadı, onun İYİ olduğundan, bebeğinin İYİ olduğundan emin oldu. Gördüğü kabus çok gerçekçiydi. Bunu çabucak ve gizlilikle yaptı, Erec'in bilmesini istemiyordu. Ona henüz söylememişti. Bir yanı söylemek istiyor fakat diğer bir yanı mükemmel zamanı beklemek, ona doğru zamanda söylemek istiyordu.

Erec'in ellerini tuttu, onun hayatta olduğunu görünce rahatlamıştı.

"İyi olduğuna sevindim," dedi.

Erec onu yakınına çekip gülümsedi ve öptü.

"Neden iyi olmayacakmışım?" diye sordu. "Rüyaların sadece gecenin izleri. Her bir kabusa denk güvende olan bir adam vardır. Burada, seninle, sadık arkadaş ve adamlarımla her zaman umut ettiğim şekilde güvendeyim."

"En azından İmparatorluk'a ulaşana kadar," diye ekledi Strom yüzünde bir gülümsemeyle. "Sonra zaten küçük donanmamız on binlerce gemiyi karşılarken her zamankinden daha güvende oluruz."

Strom bunları söylerken, çıkacak savaşın korkusunu hafifletmeye çalışmış gibi gülümsüyordu.

Erec ciddi bir ifade takınıp omuzlarını silktilti.

"Arkamızda Tanrılar olduğu sürece," dedi, "kaybetmemize olanak yok. İhtimaller ne olursa olsun."

Alistair geriye çekilip dudak büktü, bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu.

"Seni ve gemini denizin dibini boylarken gördüm. İçinde seni gördüm." Bebekleriyle ilgili ayrıntıyı da eklemek istedi ama kendini tuttu.

"Rüyalar her zaman göründükleri gibi değildir," dedi. Fakat gözlerinin derinliklerinde bir endişe dalgasının belirdiğini gördü. Alistair'in olacakları gördüğünü biliyordu ve gördüklerine saygı duyuyordu.

Alistair derin bir nefes alıp aşağı, suya baktı. Erec'in haklı olduğunu biliyordu. Hepsi buradaydı, sonuçta hayattalardı. Fakat gördükleri de çok gerçekçiydi.

Orada dururken Alistair, elini kaldırıp karnına götürmek ve karnını hissedip içinde büyüttüğünü bildiği çocuğu ve kendini rahatlatmak için yanıp tutuşuyordu ama henüz açık etmek istemiyordu durumu.

Alçak ve yumuşak sesle gelen bir boru sesi havayı kesti, bir kaç dakikada bir ötüyor, donanmadaki diğer gemileri sis içindeki yerlerine dair uyarıyordu.

"Bu boru bizi ele verebilir," dedi Strom, Erec'e.

"Kime karşı?" diye sordu.

"Bizi sislerin arkasında ne beklediğini bilmiyoruz," dedi Strom.

Erec kafasını salladı.

"Belki," diye cevap verdi. "Ama şu an düşmandan daha tehlikeli olan kendimiz varız. Eğer birbirimize çarparsak, tüm donanmayı kaybederiz. Sis kalkana kadar boruları çalmalıyız. Tüm donanma sadece bu yolla anlaşabilir. Birbirimizden fazla uzağa gitmemek de aynı şekilde önemli."

Sis içerisinde Erec'in donanmasındaki tüm gemiler birbiri ardında borularını öttürerek yerlerini doğruladılar.

Alistair gözlerini sise dikip merak etti. Çok uzağa yol almaları gerektiğini, İmparatorluk'a dünyanın diğer ucundan ulaşmak zorunda olduklarını biliyordu. Gwendolyn'e ve adamlarına vaktinde nasıl ulaşabileceklerini merak etti. Şahinlerin o mesajı getirmesinin ne kadar sürdüğünü ve hala hayatta olup olmadıklarını merak etti. Sevdiği Halka'ya ne olduğunu düşündü. Tüm halk ne kadar korkunç bir şekilde can vermiş diye düşündü, yabancı topraklarda, evlerinden çok uzakta.

"İmparatorluk dünyanın diğer ucunda, lordum," dedi Alistair Erec'e. "Bu, uzun bir yolculuk olacak. Neden güvertede duruyorsunuz? Neden aşağıdaki kamaraya inip biraz dinlenmiyorsunuz? Günlerdir uykusuzsunuz," dedi gözlerinin altındaki mor halkaları incelerken.

Erec kafasını salladı.

"Bir kumandan asla uyumaz," dedi. "Ayrıca ulaşmak istediğimiz yere neredeyse geldik."

"Ulaşmak istediğimiz yer?" diye sordu şaşkınlıkla.

Erece kafasını salladı ve sisin içine baktı.

Bakışını takip etse de hiç bir şey göremiyordu.

"Büyük Kaya Adası," dedi. "İlk durağımız."

"Fakat neden?" diye sordu. "Neden İmparatorluk'a ulaşmadan önce duruyoruz?"

"Daha büyük bir donanmaya ihtiyacımız var," diye ekledi Erec adına cevap vererek Strom. "İmparatorluk'u bir kaç düzine gemiyle karşılayamayız."

"Büyük Kaya Adası'nda bunları bulabilecek miyiz?" diye sordu Alistair.

Erec kafasını salladı.

"Bulabiliriz," dedi Erec. "Büyük Kayalı adamların gemileri ve adamları var. Bizimkinden fazla. İmparatorluk'u sevmiyorlar ve geçmişte babama hizmet ettiler."

"İyi de neden şimdi size yardım etsinler?" diye sordu şaşırarak. "Kim bu adamlar?"

"Paralı askerler," dedi Strom. "Zorlu denizlerde zorlu bir ada tarafından yoğunlaşmış zorlu adamlar. En fazla para veren kimse ona çalışırlar."

"Korsanlar," dedi hiç tasvip etmeyerek, durumu fark eden Alistair.

"Tam olarak öyle değiller," diye cevapladı Strom. "Korsanlar yağmalamak için yaşarlar. Büyük Kayalılar ise öldürmek için."

Alistair dikkatle Erec'e baktığında bunun doğru olduğunu yüzünden anladı.

"Yerinde ve adil bir dava için korsanlarla işbirliği yapmak asil bir davranış mı?" diye sordu. "Paralı askerlerle?"

"Bir savaşı kazanmak asil olandır," diye cevapladı Erec, "özellikle de bizimki gibi adil bir dava için. Bir savaşı kazanmanın yolu her zaman istediğimiz gibi asil olmayabilir."

"Ölmek asil değildir," diye ekledi Strom. "Asaletle ilgili yargılar zafer elde edenler tarafından verilir, kaybedenler tarafından değil."

Alistair somurttu. Erec ona döndü.

"Herkes sizin kadar asil değil, leydim," dedi. "Ya da benim. Dünya bu şekilde dönmüyor. Savaşlar bu şekilde kazanılmıyor."

"Peki, bu adamlara güvenebilecek misiniz?" diye sordu ona sonunda.

Erec iç geçirerek elleri belinde ufka döndü ve aynı şeyi kendi de merak ediyormuş gibi uzaklara daldı.

"Babamız onlara güvenmişti," dedi sonunda. "Onun babası da. Askerler onları asla yarı yolda bırakmadı."

"Bu, sizi de yarı yolda bırakmayacakları anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Erece ufka bakarken, sis aniden kalktı ve güneş kendini gösterdi. Manzara ciddi biçimde değişti, aniden görüş mesafeleri arttı ve uzakta karayı gördüklerinde Alistair'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. İşte orada, ufukta sert kayalardan oluşan yükseklerdeki ada, göğe doğru yükselerek duruyordu. Yanaşacak bir kara, sahil ya da girişi yoktu. Ancak Alistair daha

yukarıya bakınca dağın doğruca içine oyulmuş ve okyanus dalgalarının çarptığı bir kemer, bir kapı gördü. Bu, demir dalgakıranlarla korunan büyük ve heybetli bir girişti, tam ortasında sert kayadan oyulmuş bir kapı duruyordu. Daha önce gördüğü hiç bir şeye benzemeyen bir görüntüydü bu.

Erec ufka bakıp incelerken, gün ışığı sanki bir başka dünyanın girişini aydınlatıyormuş gibi kapıya vuruyordu.

"Güven, leydim," diye cevap verdi sonunda, "gereksinimle doğmuştur, isteyerek değil. Oldukça da belirsiz bir kavramdır."

YEDİNCİ BÖLÜM

Darius savaş alanında, çelikten yapılma bir kılıcı tutarak durup etrafına baktı ve araziye anlamaya çalıştı. Buranın gerçek üstü bir havası vardı. Kendi gözleriyle görüyor olsa bile, biraz önce ne olduğuna inanamıyordu. İmparatorluk'u yenmişlerdi. O, bir kaç yüz köylüyle tek başlarına, gerçek silahları olmadan. Tabii bir de Gwendolyn'in bir kaç yüz adamıyla birlikte yüzlerce İmparatorluk askerinden oluşan profesyonel bu orduyu yenmişlerdi. En iyi zırhlarla kuşanmışlardı, en iyi silahlara sahiplerdi ve çok sayıda zertaları vardı. Fakat silahlı bile sayılamayacak Darius, savaşı başlatmış ve hepsini yenmişti. Tarihte İmparatorluk'a karşı alınan ilk zaferdi bu.

Burada, Loti'nin onurunu korurken ölmeyi beklediği bu yerde şimdi zafer kazanmış halde duruyordu.

Bir fatihtti.

Darius alanı incelerken, İmparatorluk'un cansız bedenlerine karışmış çok sayıda köylünün öldüğünü görünce sevinci üzüntüye karıştı. Kaslarını gevşetti ve pazularında, kalçalarında henüz aldığı yaraları hissetti, sırtında bulunan izlerin nedeni kırbaçların batışı hala tazeydi. Aldıkları öcü düşünürken zaferin bir bedeli olduğunun farkına varıyordu.

Ama yine de edindiği tüm bu özgürlük hissi onu cesaretlendiriyordu.

Darius bir hareket hissedince döndü ve arkadaşları Raj ve Desmond'un yaralı ama rahatlayarak gördüğü kadarıyla hayatta olup ona yaklaştıklarını gördü. Ona farklı bir şekilde baktıkları gözlerinden okunuyordu, artık tüm halkı ona farklı bir gözle bakıyordu. Gözlerinde derin bir saygı, bundan da öte hayranlık vardı. Sanki yaşayan bir efsaneydi. Neler yaptığını, İmparatorluk'a tek başına karşı koyup hepsini yendiğini görmüşlerdi.

Ona artık çocuk gibi bakmıyorlardı. Ona liderleri gibi bakıyorlardı. Bir savaşçı gibi. Ondan daha büyük olan çocukların ve köylülerin gözünde asla göreceğini düşünmediği bir bakıştı bu. O her zaman görmezden gelinen, kimsenin bir şey beklemediği biriydi.

Yanına gelen Raj ve Desmond'a onlarca silah arkadaş katıldı. Günler boyu birlikte dövüşüp antrenman yaptıkları belki elli kadar çocuk yaralarını ovuşturup, ayağa kalktılar ve etrafında toplandılar. Orada dururken, çelik kılıcını tutup yara bere içinde kalmış Darius'a hayranlıkla ve umutla bakıyorlardı.

Raj öne geldi ve onu kucakladı. Ardından sırayla silah arkadaşları da ona sarıldılar.

"Bu çok düşüncesizceydi," dedi Raj koca bir gülümsemeyle. "Sendeki bu cesareten haberim yoktu."

"Mutlaka teslim olursun diye düşünmüştüm," dedi Desmond.

"Burada durduğumuza inanamıyorum," dedi Luzi.

Hepsi savaş alanını incelerken hayretler içindeydi, sanki hepsi bambaşka bir gezegene iniş yapmış gibiydi. Darius güzel zırhlı ve güneşte parlayan en iyi silahlara sahip cansız bedenlerin hepsine bakarken, kuşların öttüğünü duyup yukarı bakınca akbabaların daha şimdiden daireler çizdiklerini gördü.

"Silahlarını alın," diye emrederken buldu Darius kendini, görevi üstlenerek. Bu derin bir sestti, daha önce hiç kullanmamış olduğu bir derinlikteydi. Kendinde daha önce hiç bilmediği bir yetkinlik taşıyordu. "Ölülerimizi de gömün."

Adamları onu dinlediler ve hepsi bir yana dağılarak askerleri tek tek gezip üstlerindekiğini aldılar. Her biri en iyi silahları seçiyordu, bazıları kılıçları, bazıları, gürzleri, topuzları, hançerleri, baltaları ve savaş keskilerini aldılar. Darius kumandandan aldığı kılıcı elinde tutarak kaldırıp güneşin altında hayran gözlerle ona baktı. Ağırlığına, ince sapına, kılıcına hayranlık duydu. Gerçek çelikti. Hayatı boyunca asla tutabileceğini düşünmediği bir şeydi bu. Darius bunu iyi bir amaçla kullanmaya niyetlenmişti, mümkün olduğunca çok İmparatorluk adamını öldürecek.

"Darius!" dedi çok iyi tanıdığı bir ses.

Döndüğünde Loti'nin gözleri yaşlarla dolu bir halde kalabalıktan sıyrılıp tüm adamları geçerek ona doğru koşuşturduğunu gördü. Öne atılıp Darius'u sıkıca kucaklarken sıcak göz yaşları boynundan aşağı süzülüyordu.

Loti ona sıkıca sarılırken Darius da onu kavradı.

"Hiç unutmayacağım," dedi göz yaşlarını silerken, öne eğilip kulağına fısıldadı. "Bugün burada yaptıklarını asla ve asla unutmayacağım."

Onu öptü ve Darius ona karşılık verirken Loti aynı anda hem gülüyor hem ağlıyordu. Onun yaşadığını gördüğü, ona sarılabildiği ve bu kabusun en azından şimdilik bittiğini, arkalarında kaldığını bildiği için rahatlamıştı İmparatorluk'un ona dokunamayacağını bilmekten memnundu. Onu sıkıca tutarken, bu yaptığını onun için milyonlarca kez tekrar yapacağını iyi biliyordu.

"Kardeşim," dedi bir ses.

Darius dönüp Gwendolyn ve aşık olduğu adam Kendrick'le birlikte kardeşi Sandara'yı görünce sevindi. Darius Kendrick'in kolundan akan kanı, zırhında ve kılıcında yeni açılmış çentikleri fark edince yepyeni bir minnet dalgasıyla sarmalandı. Eğer Gwendolyn, Kendrick ve onların halkı olmasaydı o ve kendi haklı bugün bu savaş alanında kesinlikle ölmüş olurlardı.

Sandara öne gelip Darius'u kucaklarken Loti geri çekildi, Darius da kardeşine sarıldı.

"Hepinize büyük bir borcum var," dedi hepsine bakarak. "Ben ve tüm halkım. Hiç bir zorunluluğunuz yokken bizim için geri döndünüz. Sizler gerçek savaşçılarsınız."

Kendrick öne geldi ve Darius'un omzuna elini koydu.

"Gerçek savaşçı olan sensin dostum. Bugün bu savaş alanında büyük bir cesaret gösterdin. Tanrı bu cesareti zaferle ödüllendirdi."

Gwendolyn öne gelince Darius kafasını eğdi.

"Bugün adalet, kötünün ve zalimin karşısında zafer kazandı," dedi. "Savaşına dahil olmamıza izin verip zaferini izletmenden bir çok sebepten dolayı kişisel zevk duyuyorum. Biliyorum ki kocam Thorgrin de aynı şekilde hissedirdi."

"Teşekkür ederim, leydim," dedi söylediklerinden etkilenerek. "Thorgrin hakkında harika şeyler duydum, umarım bir gün onunla tanışabilirim."

Gwendolyn kafasını salladı.

"Halkın için ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Darius bu konuda hiç bir fikri olmadığını fark edince düşünmeye başladı, o kadar ilerisi hakkında kafa yormamıştı. Kurtulacaklarını bile düşünmemişti.

Darius bu soruya cevap vermeden önce aniden bir kargaşa sesi duyuldu, kalabalığın arasından çok iyi tanıdığı bir yüz çıktı: Darius'a eğitim verenlerden biri olan ve gömleksiz üstüyle kaslarının ortaya serildiği vücudundaki savaş yaralarıyla Zirk ortaya çıktı. Onu köyün büyüklerinden oluşan yaklaşık altı kişilik grup ve bir çok köylü takip ediyordu, halinden pek memnun görünmüyordu.

Darius'a küçümser bir biçimde bakıyordu.

"Şimdi kendinle gurur duyuyor musun? diye sordu aşağılayarak. "Yaptığına bak. Burada ne kadar çok insanımızın öldüğüne bak. Bu adamların hepsi iyiydi ve mantıksız bir ölümün kurbanı oldular, hepsi senin yüzünden öldü. Hepsi gururun, kibirin ve bu kıza duyduğun aşk yüzünden öldü."

Darius alevlenen bu öfkeyle kızardı. Zirk her zaman, onunla ilk tanıştığı günden itibaren ona ters gidiyordu. Bir şekilde her zaman Darius tehdit ediliyor gibi hissediyordu.

"Benim yüzümden ölmediler," diye cevapladı Darius. "Benim sayemde yaşama şansı elde ettiler. Gerçek bir yaşam. İmparatorluk'un elleriyle öldürdüler, benim değil."

Zirk kafasını salladı.

"Yanlış," diye karşı çıktı. "Eğer sana söylediğimiz gibi teslim olsaydın, belki içimizden birini kaybetmiş olurduk. Fakat bunun yerine bazılarımız hayatını kaybetti ve onların kanı senin elinde."

"Hiç bir şey anlamıyorsun!" diye bağırdı Loti onu savunarak. "Darius'un sizin için yaptıklarından sadece çok korkuyorsunuz!"

"Bunun burada biteceğini mi sanıyorsun?" diye devam etti Zirk. "İmparatorluk'un geride kalan milyonlarca adamı var. Sen sadece bir kaçını öldürdünse ne olmuş? Yaptıklarını öğrendiklerinde, bu adamların beş katı adamla gelecekler. Sonraki sefer ise her birimiz katledileceğiz. Tabii önce işkence gördükten sonra. Hepimizin ölüm cezasını imzaladın sen."

"Yanıyorsun!" diye bağırdı Raj. "Size hayatta bir şans verdi. Onurunuzu kurtarma şansı. Hiç hak etmediğiniz bir zaferi."

Zirk kaşlarını çatıp Raj'a döndü.

"Bunlar aptal ve hesapsız bir çocuğun davranışları," diye cevapladı. "Büyüklerini dinlemesi gereken bir grup çocuğun işleri. Seni asla eğitmemeliydim."

"Yanlı," diye bağırdı Loc, Loti'nin yanına gelerek. "Bunlar bir adamın cesur hareketleriydi. Çocukları adam yapan bir erkeğin. Sizler erkekmişsiniz gibi davransanız da değilsiniz. Bir adamı adam yapan yaşı değil, cesaretidir."

Zirk kıpkırmızı oldu, kaşlarını çatı ve kılıcının kabzasını sıkı sıkı tuttu.

"Böyle dedi sakat," diye cevapladı Zirk ona doğru tehditkar bir şekilde yaklaşarak.

Bokbu kalabalıktan çıkarak avucunu uzatıp Zirk'i durdurdu.

"İmparatorluk'un bize ne ne yaptığını görmüyor musunuz?" dedi Bokbu. "İçimizde ayrılık yaratıyorlar. Fakat bizler biriz. Tek bir davamız var. Düşman onlar, birbirimiz değiliz. Şimdi her zamankinden daha çok birleşmemiz gerektiğini anlamalıyız."

Zirk elleri belinde durup Darius'a baktı.

"Kelimeleri güzel kullanan aptal bir çocuksun sadece," dedi. "İmparatorluk'u asla yenemezsin. Asla. Biz ise birleşmiş değiliz. Bugünkü hareketlerini onaylamıyorum— hiç birimiz onaylamıyoruz," dedi büyüklerin yarısını ve kalabalık köylü grubunu göstererek. "Sizinle birleşmek bizi ölüme yaklaştırıyor ve bizler hayatta kalma niyetindeyiz."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Darius'un yanında duran Desmond, öfkeyle.

Zirk kıpkırmızı kesilip sustu, Darius o an tıpkı diğerleri gibi hiç bir planı olmadığını, sadece korkudan ve çaresizlikten bu şekilde konuştuğunu anladı.

Bokbu nihayet öne gelip ortalarında durarak gerginliği azalttı. Tüm gözler ona döndü.

"İkiniz de hem haklı hem haksızsınız," dedi. "Şimdi önemli olan gelecek. Darius, planın nedir?"

Darius tüm gözlerin koyu sessizlikte ona döndüğünü hissetti. Düşündü ve aklında yavaşça bir plan oluşturdu. Yapılabilecek sadece bir şeyin olduğunu biliyordu. Başka yol seçmek için çok fazla şey yaşanmıştı."

"Bu savaşı İmparatorluk'un kapısına götüreceğiz," diye bağırdı canlı sesiyle. "Yeniden toparlanamadan onlara bedelini ödeteceğiz. Diğer köle köylerle birleşip bir ordu oluşturacağız ve acı çekmenin ne olduğunu onlara öğreteceğiz. Bu uğurda ölebiliriz ama hepimiz özgür olarak, davamız için savaşıyor ölürüz."

İşte o an Darius'un arkasından, köylülerin çoğunluğundan bir tezahürat yükseldi, çoğunun arkadan kendisine destek verdiğini görebiliyordu. Küçük bir grup ise Zirk'in arkasında pek emin görünmeden duruyorlardı.

Zirk'in öfkeleniği belli oluyordu, sayıca azınlıkta kalmışlardı, kıpkırmızı kesilmişti. Kılıcının kabzasını gevşetti, döndü ve bir hışımla giderek kalabalıkta kayboldu. Köylülerden oluşan küçük grup da onunla birlikte ayrıldı.

Bokbu öne gelip ciddiyetle Darius'a baktı. Yüzü endişe ve yaşla kırıkmıştı, bu çizgiler hayatta çok şey görmüş geçirmiş olmasının sonucuydu. Darius'a gözlerinde duran bilgelik ve bir de korkuyla bakıyordu.

"Halkımız onları yönlendirmen için sana ihtiyaç duyuyor," dedi yavaşça. "Bu çok kutsal bir şeydir. Güvenlerini sakın ola boşa çıkarma. Bir orduyu yönetmek için çok genç olsan da bu görev sana düşüyor. Bu savaşı sen başlattın şimdi bitirmek zorundasın."

*

Gwendolyn, köylüler dağılmaya başlarken öne geldi. Yanında Kendrick ve Sandara vardı, arkasında da Steffen, Brandt, Atme, Aberthol, Stara ve onlarca adamı. Darius'a saygıyla baktı. Gözlerinden bugün savaş alanına yardımına gelmeye karar verdiği için minnet duyduğu okunuyordu. Zaferlerinden sonra haklı olduğu kanıtlanmış gibi hissediyordu, doğru kararı ne kadar zor olursa olsun verdiğini biliyordu. Bugün burada onlarca adamını kaybetmişti ve hepsinin yasını tutuyordu. Ayrıca eğer geri dönmemiş olsaydı, Darius ve burada duran tüm herkesin kesinlikle ölmüş olacaklarını da biliyordu.

Burada İmparatorluk askerlerine karşı böylesi bir cesaretle duran Darius'u görünce, aklına Thorgrin geldi ve bu düşünceyle kalbi kırıldı. Darius'un cesaretini bedeli her ne olursa olsun ödüllendirmeye kararlı olduğunu hissetti.

"Burada davanızı desteklemek için hazır bulunuyoruz," dedi Gwendolyn. Darius, Bobku ve tüm diğerlerinin dikkatini çekip kalan köylülerin de ona doğru dönmesini sağladı. "İhtiyaç duyduğumuzda bizi yanınıza aldınız – bizler de ihtiyaç duyduğunuzda sizleri desteklemek için buradayız. Sizlere silahlarımızı veriyoruz, davanız devamıdır. Sonuçta hepsi bir düşmana karşı. Bizler evimize özgür olarak dönmek istiyoruz, siz de evinizde özgürlüğünüzü kazanmak istiyorsunuz. Her birimize gaddarlık eden tek bir düşmanımız var."

Darius ona baktı, etkilendiği belli oluyordu; Bokbu grubun ortasına doğru gelip orada durdu ve yoğun sessizliğin ortasında tüm halkı onu izlerken onlara baktı.

"Bugün burada sizi aramıza almakla ne kadar doğru bir karar verdiğimizi gördük," dedi gururla. "Bizlere hayallerimizin ötesinde bir hediye verdiniz ve harika bir ödül aldık sizden. Halka halkı, onurlu ve gerçek savaşçılar olarak edindiğiniz ün gerçekmiş. Sizlere sonsuza dek borçluyuz."

Derin bir nefes aldı.

"Yardıma ihtiyacımız var," diye devam etti. "Yalnız ihtiyacımız olan savaşacak adamlarınızdan birkaç yüzü daha değil. Vereceğiniz daha fazla adam bize yetmeyecek, en azından sıradaki savaşta. Eğer devamına gerçekten yardımcı olmak istiyorsanız, yapmanıza ihtiyaç duyduğumuz şey bize takviye güçler bulmanız. Eğer bir şansımız olacaksa bu, yardımımıza gelecek onbinlerce adam sayesinde olacak."

Gwen kocaman açılan gözleriyle ona baktı.

"Peki on binlerce şövalyeyi nerede bulacağız?"

Bokbu acı acı baktı.

"Eğer İmparatorluk dahilinde özgür adamların yaşadığı büyük bir şehirde, yardımımıza gelmeye gönüllüler varsa –ki bundan *şüpheliyim*– bunları mutlaka İkinci Halka'da buluruz.

Gwen ona şaşırarak baktı.

"Bizden ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Bokbu onlara ciddiyetle baktı.

"Eğer bize gerçekten yardım etmek istiyorsanız," dedi, "sizden imkansız bir göreve çıkmanızı isteyeceğim. Bu, savaş alanında bize katılmanızdan çok daha zor ve tehlikeli. Sizden asıl planınıza, yani bugün dönmek üzere olduğunuz yolculuğunuza çıkıp Büyük Çöl'ü geçerek İkinci Halka'yı aramanızı ve eğer oraya canlı olarak varırsanız ve eğer öyle bir yer varsa ordularını devamına katılmaları için ikna etmenizi isteyeceğim. Bu savaş kazanmamızın tek yolu bu."

Ciddi bir ifadeyle ona bakarken sessizlik o kadar yoğundu ki Gwen sadece çöl boyunca esen rüzgarı duyabiliyordu.

"Kimse Büyük Çöl'ü geçemedi," diye devam etti. "Kimse İkinci Halka'nın varlığını doğrulayamadı. Bu imkansız bir görev. İntihara yolculuk. Bunu istemekten nefret etsem de şu an en çok buna ihtiyacımız var."

Gwendoly Bokbu'yu incelerken yüzündeki ciddiyeti fark etti ve kelimelerini uzun süre ve son derece detaylı olarak düşündü.

“Gereken neyse onu yapacağız,” dedi. “Davanıza en çok yarayacak olan neyse onu. Eğer müttefikler Büyük Çöl'ün diğer tarafındalarsa öyle olsun. Hemen yola çıkacağız ve hizmetinize sunacağımız bir orduyla döneceğiz.”

Gözlerinden yaşlar süzülen Bokbu, öne çıkıp Gwendolyn'i kucakladı.

“Siz gerçek bir kraliçesiniz,” dedi. “Halkınız size sahip olduğu için çok şanslı.”

Gwen halkına döndüğünde, ona korkusuzca ve ciddiyetle baktıklarını gördü. Nereye giderse gitsin onunla birlikte geleceklerini biliyordu.

“Yolculuğa hazırlanın,” dedi. “Büyük Çöl'ü geçip İkinci Halka'yı bulacağız. Ya da bu uğurda öleceğiz.”

*

Sandara orada durup, Kendrick ve halkının Büyük Çöl'e çıkacakları yolculuk için hazırlandıklarını görünce ikiye bölünmüş hissediyordu. Diğer tarafında Darius ve halkı, birlikte büyüdüğü, bu hayatta tanıdığı insanlar dönüp İmparatorluk'la savaşmak için köylerine gitmeye hazırlanıyorlardı. İçindeki bölünmüşlük hissiyle ne yöne gideceğini bilemiyordu. Kendrick'in sonsuza kadar yanında olamayacağı düşüncesine katlanamıyordu fakat halkını terk etmeye de gönlü razı gelmiyordu.

Zırhını hazırlayıp kılıcını kınına koyan Kendrick, kafasını kaldırıncı Sandara'nın gözleriyle buluştu. Ne düşündüğünü her zamanki gibi biliyordu. Sandara da Kendrick'in gözlerindeki acıyı, taşıdığı ihtiyatı görebiliyordu ve bunun için onu suçlamıyordu. İmparatorluk'ta geçirdikleri tüm bu zaman boyunca onunla arasına mesafe koymuş, Sandara köyde yaşarken Kendrick mağaralarda yaşamıştı. Büyüklerini onurlandırmaya ve bir başka ırktan olan biriyle evlenmemeye niyetliydi.

Fakat yine de aşkı onurlandırmadığını fark ediyordu. Hangisi daha önemliydi? Birinin aile kurallarını onurlandırması mı yoksa kalbini onurlandırması mı? Bu konu hakkında her gün acı çekiyordu.

Kendrick ona doğru geldi.

“Sanırım halkınla burada kalacaksın?” diye sordu, sesinden ona ihtiyatla yaklaştığı belli oluyordu.

Ona yorgun, ızdıraplı gözlerle baktı, ne diyeceğini bilmiyordu. Cevabını kendisi de bilmiyordu. Sanki mekanda ve zamanda donduğunu, ayaklarının çöl zeminine mihlanmış olduğunu hissediyordu.

Birden Darius yanı başında belirdi.

“Kardeşim,” dedi.

Sandara dönüp onu selamladı, havayı dağıttığı için ona minnettardı; Darius bir kolunu omzuna atıp Kendrick'e baktı.

“Kendrick,” dedi.

Kendrick saygıyla kafasını salladı.

“Sana duyduğum sevgiyi biliyorsun,” diye devam etti Darius. “Bencil hislerimle burada kalmanı istiyorum.”

Sonra derin bir nefes aldı.

“Fakat yine de Kendrick'le gitmeni istiyorum.”

Sandara şok olmuş bir halde ona baktı.

“Fakat neden?” diye sordu.

“Ona duyduğün onun da sana beslediği aşkı görüyorum. Böylesi bir aşk iki kere çıkmaz insanın karşısına. İnsanlar ne düşünürse düşünsün, kanunlarımıza rağmen kalbinin peşinden gitmelisin. Bu konu çok mühim.”

Sandara küçük kardeşine duygulanarak baktı, bilgeliğinden etkilenmişti.

“Seni bıraktığımdan bu yana gerçekten büyümüşsün,” dedi.

“Halkını bırakmak gibi bir harekette sakın bulunma, sakın onunla gitme,” dedi acımasız bir ses. Sandara döndü ve onları konuşurken duyup da birkaç büyükle beraber yanlarına gelen Zirk’i gördü.

“Senin yerin bizim yanımız. Eğer bu adamla gidersen döndüğünde hoş karşılanmazsın.”

“Bundan size ne?” diye sordu Darius öfkeyle, onu koruyarak.

“Dikkatli ol Darius,” dedi Zirk “Şimdilik bu orduyu yönetiyor olabilirsin ama bizim başımız değilsin. Halkın adına konuşuyormuş numarası yapma.”

“Ben kardeşim adına konuşuyorum,” dedi Darius, “kim adına istersem de konuşurum.”

Sandara, Zirk’e tepeden bakan Darius’un elinin kılıcın kınını kavradığını gördü ve çabucak uzanıp bileğine onu sakinleştirir şekilde dokundu.

“Bu kararı ben verebilirim,” dedi Zirk’e. “Zaten çoktan verdim,” dedi; içindeki kızgınlık dalgası ve aniden vermiş olduğu kararı hissederek. Bu insanların kendi adına karar vermesine izin vermeyecekti. Kendini bildi bileli büyükler, hayatıyla ilgili her şeyde söz sahibi olmuştu ve şimdi zaman gelmişti.

“Kendrick sevdiğim adam,” dedi ona şaşkınlıkla bakan Kendrick’e dönerek. Bu sözleri sarf ederken bunların gerçek olduğunu biliyordu ve ona karşı hissettiği aşk tüm benliğinde akıyordu. Diğerlerinin önünde ona daha önce sahip çıkmadığı için bir suçluluk dalgası hissetti. “Onun halkı benim halkımdır. O benim ve ben onunum. Hiçbir şey, hiç kimse, ne siz ne de bir başkası bizi ayırabilir.”

Sandara, Darius’a döndü.

“Hoşça kal, kardeşim,” dedi. “Kendrick’e katılacağım.”

Darius kocaman sırtırken Zirk kaşlarını çatı.

“Bir daha yüzümüze asla bakma,” diye çemkirip döndü ve büyüklerle beraber oradan uzaklaştı.

Sandara Kendrick’e döndü ve ikisi buraya geldiklerinden beri yapmak istediği şeyi yaptı. Onu hiç korkmadan, herkesin ortasında görünür şekilde öpüp ona duyduğu aşkı nihayet ifade edebildi. Kendrick onu öpüp kollarına alırken çok keyifli hissetti.

“Güvende ol kardeşim,” dedi Sandara.

“Sen de kardeşim. Yeniden buluşacağız.”

“Bu dünyada ya da diğerinde,” dedi.

Bu sözlerle Sandara döndü, Kendrick’in koluna girdi ve birlikte Kendrick’in halkına katılarak Büyük Çöl’e, şüphesiz ölüme doğru ilerlemek için yol aldı. Sandara dünyada neresi olursa olsun, Kendrick yanında olduğu sürece gitmeye hazırды.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Finli kıyafetlerine bürünen Godfrey, Akorth, Fulton, Merek ve Ario Volusia'nın parlak sokaklarında birbirinden hiç ayrılmadan tetikte ve son derece gergin bir şekilde yürüyorlardı. Godfrey'in çakırkeyifliği çoktan yok olmuşken, belindeki altın keseleriyle bu görev için gönüllü olmasından ve sonraki adımı bulmak için beyin patlatmasından dolayı kendine küfrederken, bilmediği bu sokaklarda yürüyordu. Şimdi bir içki içmek için her şeyi verirdi.

Buraya gelmek ne kadar korkunç, berbat bir fikirdi. Neden bir anlık şövalyelik ruhuna teslim olmuştu ki sanki? Şövalyelik de neydi ayrıca diye merak etti. Bir anlık tutku, kendini düşünmeme ve delilik. Şimdi boğazı kuruyor, kalbi çarpıyor ve elleri titriyordu. Bu histen ve geçirdiği her andan nefret ediyordu. Koca ağzını kapamış olmayı diledi. Şövalyelik ona göre değildi.

Yoksa ona göre miydi?

Artık hiç bir şeyden emin değildi. Şu anda tek bildiği bu maceradan kurtularak hayatta kalmak, içmek ve burası hariç başka bir yerde olabilmektir. Bir bira için neler vermezdi. Bir yudum biraya dünyadaki en destansı hareketi değışirdi.

"Biz tam olarak kimden intikam alacağız?" diye sordu Merek, sokaklarda birlikte yürürken tam yanına gelerek.

Godfrey beynini zorladı.

"Ordularında olan birine ihtiyacımız var," dedi nihayet. "Bir kumandan. Yüksek rütbeli olmasına gerek yok. Orta karar rütbe olsa yeter. Altına öldürmekten daha kıymet veren biri olmalı."

"Böyle birini nerede bulacağız?" diye sordu Ario. "Kışlarına dalecek halimiz yok."

"Deneyimlerime göre, kusurlu ahlaka sahip olan birini bulmak için gidebilecek tek güvenilir yer var," dedi Akorth. "Tavernalar."

"Şimdi oldu," dedi Fulton. "Nihayet biri mantıklı bir şey söyledi."

"Bu korkunç bir fikir bana göre," diye karşı çıktı Ario. "Bana sadece içmek istiyorsunuz gibi geliyor."

"Kesinlikle istiyorum," dedi Akorth. "Bunda utanılacak bir şey mi var?"

"Ne sanıyorsunuz?" diye cevap verdi Ario. "Tavernaya öylece girip, bir kumandan bulup onu satın alabileceğinizi mi? Bu kadar kolay mı?"

"Vallahi, çocuk nihayet doğru bir şey söyledi," diyerek katıldı sohbete Merek. "Bu kötü bir fikir. Altınlarımızı görünce bizi öldürüp hepsini alırlar."

"Bu yüzden altınlarımızı götürmeyeceğiz," dedi Godfrey karar vermeye çalışarak.

"Ne?" diye sordu Merek ona dönerek. "Ne yapacağız onları öyleyse?"

"Saklayacağız," dedi Godfrey.

"Tüm altınları saklayacak mıyız?" diye sordu Ario. "Delirdin mi? Zaten çok fazla miktardalar, şehrin yarısını satın alacak kadar."

"Tam olarak bu nedenle saklayacağız altınları," dedi Godfrey bu fikre iyice alışarak. "Doğru kişiyi, doğru fiyata bulup, güvenebileceğimiz birine onu yönlendireceğiz."

Merek omuz silkti.

"Bu aptalca olur. İşler iyice kötüleşecek. Senin peşinden neden geldik Tanrı bilir. Bizleri mezara sokacaksın."

"Peşimden geldiniz çünkü onur ve cesarete inancınız var," dedi Godfrey. "Beni takip ettiniz çünkü peşimden geldiğiniz anda kardeş haline geldik. Cesaret kardeşleri. Kardeşler birbirlerini asla bırakmazlar."

Yürümeye devam ederken diğerleri sustu, Godfrey kendine şaşmıştı. Zaman zaman ortaya çıkan bu karakteri kendi de anlamakta zorlanıyordu. Acaba konuşan babası mıydı, kendisi mi?

Bir köşeyi dönünce, şehir önlerinde açıldı ve Godfrey bir kez daha buranın güzelliğiyle büyüldü. Her şey parlıyordu; altınla döşenmiş, deniz suyunun kanallarıyla keşen sokaklar dört

yanda altın rengini yansıtır gözlerini kör eden ışıklarla parlıyordu. Sokaklar canlıydı ayrıca ve Godfrey, hayret ederek kalabalık gruplara karışıyordu. Omzuna bir çok defa çarpmıştı insanlar, bir de İmparatorluk askerlerinin onu fark etmemesi için kafası sürekli önde geziyordu.

Her çeşit zırha sahip askerler farklı yönere koşturuyorlar, İmparatorluk soyluları ile hemen tanınır sarı tenleri, küçük boynuzları ve Volusia'nın sokaklarında bir aşağı bir yukarı sattıkları mallarıyla ülkenin vatandaşları birbirine karışıyordu. Godfrey, bir de İmparatorluk kadınlarını gördü uzun zamandır ilk kez. Adamlar kadar uzun, onlarınki kadar geniş omuzlulardı, arkadan bakınca Halka'nın adamları kadar iri görünüyorlardı. Boynuzları daha uzun ve sivri uçluydu, su yeşili renkte parlıyordu. Adamlardan daha vahşi görünüyorlardı. Godfrey onlardan biriyle dövüşmeyi hiç istemezdi.

"Belki hazır buradayken kadınları yatağımıza alabiliriz," dedi Akorth geçirirken.

"Sanırım boğazını keserken onlar da en az senin kadar zevk alacaklardır," dedi Fulton.

Akorth omuz silkti.

"Belki ikisini de yaparlar," dedi. "En azından mutlu bir adam olarak ölürüm."

Kalabalıklar artarken şehrin sokaklarında kendilerine yol açmak için birbirlerini ittiriyorlardı. Godfrey terliyor, endişeyle titriyor, kendini güçlü ve cesur olmaya, köyünde geride bıraktıklarını, yardımına ihtiyacı olan kız kardeşini hatırlamaya zorluyordu. Karşı koymak zorunda oldukları adamların sayısını düşündü. Eğer bu görevi başarırsa, belki bir fark yaratıp onlara gerçekten yardım edebilirdi. Bu, cesur ve şanlı savaş kardeşlerinin izlediği bir yol değildi ama Godfrey'in yoluydu, hatta bildiği tek yoldu.

Bir köşeyi daha dönünce Godfrey ileriye baktı ve tam olarak aradığı şeyi gördü: orada, uzakta, taştan bir binadan dışarı dökülen bir grup adam birbirleriyle gürleşiyor, etraflarına toplanan kalabalık onlar için tezahürat yapıyorlardı. Birbirlerini yumrukluyor ve Godfrey'in hemen tanıdığı bir şekilde sendeliyorlardı: sarhoş şekli. Sarhoşların dünyanın her yerinde aynı görünmesi onu hayrete düşürüyordu. Aptallık kardeşliği bu. Binanın üstünde siyah bir bayrağın dalgalandığını görünce ne olduğunu hemen anladı.

"İşte," dedi Godfrey, sanki Mekke'ye bakıyormuş gibi. "İşte aradığımız bu."

"Bu şimdiye dek gördüğüm en temiz taverna," dedi Akorth.

Godfrey zarif ön cephesini fark etti ve onunla hem fikir olduğunu düşündü.

Merek omuz silkti.

"İçeriye girince tüm tavernalar aynıdır. Buradakiler de diğer her yerdekiler kadar sarhoş ve aptallardır."

"Benim tarzımdaki insanlar," dedi Fulton, sanki biranın tadını alıyormuş gibi dudaklarını yalayarak.

"Buraya nasıl girebiliriz?" diye sordu Ario.

Godfrey ileri baktı ve neyi kastettiğini gördü: sokak bir kanalda son buluyordu. Buradan sonra yürüyecek bir yer yoktu.

Godfrey küçük altın bir kayığın hemen yanı başlarından geçerken içindeki iki İmparatorluk askerini gördü. Dışarıya çıktılar ve hiç arkalarına bakmadan şehre doğru ilerlerken ipe direğe bağladıkları kayığı orada bıraktılar.

Godfrey ve Merek aynı anda bildik bir bakış attılar. Harika akıllar, ya da en azından aynı zindanları ve arka sokakları birlikte yaşayan harika zihinler, diye düşündü Godfrey, benzer şekilde düşünür.

Merek öne gelip hançerini çıkardı ve kalın ipi kesti. Sırayla küçük altından kayığa doluştuklarında kayık şiddetle sallandı. Godfrey, botları güverteden sarkar halde durarak arkasına yaslandı.

Su yollarında salınıp, sallanarak ilerlediler, Merek uzun küreği alıp çekmeye başladı.

"Bu delilik," dedi Ario, subaylara doğru bakarak. "Geri gelebilirler."

Godfrey doğruca ileriye bakıp kafasını salladı.

"O zaman daha hızlı kürek çekmeliyiz," dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Volusia, bitmek tükenmek bilmeyen çölün kırılmış ve yarılmış yeşil zemininin ortasında durdu. Ayağının altındaki taş kadar sertti içi. Doğruca önüne bakıyor Dansk'ın maiyetiyle yüzleşiyordu. Orada gururla dururken arkasında en iyi danışmanlarından bir düzinesiyle beraber uzun, geniş omuzlu, parlak sarı tenli, parıldayan kırmızı gözleri ve iki küçük boynuzla tipik İmparatorluk askerlerinden iki düzine kadarıyla karşı karşıya duruyorlardı. Dansk'ın bu insanların tek fark edilebilir yanı, zamanla boynuzlarının doğruca yukarı değil yanlara doğru uzamış olmasıydı.

Volusia omuzlarının üstünden bakınca, ufukta uzun, oldukça heybetli, göğsü kadar neredeyse yüz metre uzanan, çölün duvarlarıyla aynı yeşile sahip neden yapıldığını tam kestiremese de taştan veya kiremitten olduğunu düşündüğü duvarın arkasındaki çöl şehri Dansk'ı gördü.

Dansk, Maltolis'in hemen güneyinde, deli Prens'in şehri ve güney başkenti arasında yer alıyordu ve önemli geçiş yolları üzerinde bulunan bir kale konumundaydı. Volusia, burayı annesinden defalarca duymuş ama hiç bizzat ziyaret etmemişti. Annesi hep, Dansk'ı almadan İmparatorluk'un alınamayacağını söylerdi.

Volusia elçisiyle beraber, önlerindeki kendini beğenmiş haliyle ona tepeden bakan liderlerine kilitledi bakışlarını. Diğerlerinden daha farklı görünüyordu, kendine güvenen havası, yüzünde bulunan daha fazla sayıda yara ve beline kadar uzanan iki örgüyle liderleri olduğunu belli ediyordu.

Bu şekilde sessizce ve biri diğerinin konuşmasını beklerken duruyorlardı, çıkan tek ses çölde duyulan rüzgara aitti.

Sonunda beklemekten sıkılmış olacak ki konuştu:

"Demek şehrimize girmek istiyorsunuz?" diye sordu ona. "Siz ve adamlarınız mı?"

Volusia gururla, kendine güvenle ve ifadesiz bir biçimde ona bakıyordu.

"Girmek istemiyorum," dedi. "Almak istiyorum. Teslim olmanız için gerekli şartları size sunmaya geldim."

Volusia'ya bir kaç saniye boyunca sanki söylediklerini anlamaya çalışır gibi baktı sonra nihayet gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kendini geri atıp korkunç bir sesle kahkaha atınca Volusia kıpkırmızı kesildi.

"Biz mi?!" dedi. "Teslim olmak mı!?"

Kahkahasını çığlık çığlığa atıyordu, sanki dünyanın en komik şakasını duymuştu. Volusia sakince ona bakarken, ona katılan askerlerin gülmediğini fark etti hatta gülümsemiyorlardı bile. Ona son derece ciddi bir ifadeyle bakıyorlardı.

"Sen daha bir kızsın," dedi nihayet durumundan memnun. "Dansk tarihi, çölümüz ve insanlarımız hakkında hiç bir şey bilmiyorsun. Bilseydin *asla* teslim olmadığımızı bilirdin. *Bir kez* bile. On bin yıldır *asla. Hiç kimseye.* Yüce Atlow'un ordularına bile. Dansk bir kez bile fethedilmemiştir."

Gülümsemesini silip kaşlarını çatı.

"Şimdiyse kalkmış," dedi, "aptal, genç bir kız olarak bir anda onlarca askerinle ortaya çıkıp bize teslim olmamız gerektiğini mi söylüyorsun? Neden sizi hemen öldürmeyelim? Ya da zindanlara götürebiliriz. Bence teslim olma şartları üzerinde uzlaşacak biri varsa o da sizsiniz. Eğer sizi içeri almazsam çöl sizi öldürür. Fakat alırsam ben öldürebilirim."

Volusia bir kez bile irkilmeden, sakince ona baktı.

"Şartlarımı iki kez teklif etmeyeceğim," dedi yavaşça. "Şimdi teslim olursanız hepinizin hayatını bağışlarım."

Şaşkın şaşkın Volusia'ya baktı, sanki nihayet ciddiyetini anlamıştı.

"Sen aklını kaçırmışsın, genç kız. Çöl güneşi altında çok zaman geçirmişsin."

Ona bakarken Volusia'nın gözleri kapkara oluyordu.

"Genç bir kız değilim," diye cevap verdi. "Ben büyük şehir Volusia'nın yüce Volusia'sıyım. Tanrıça Volusia'yım. Sen ve dünya üzerindeki tüm varlıklar bana hizmet edeceksiniz."

Ona baktı, ifadesi değişiyordu, delirdiğini düşünen gözlerle bakıyordu ona.

"Sen Volusia değilsin," dedi. "Volusia daha yaşlıydı. Bizzat tanıştım. Çok sevimsiz bir deneyimdi. Fakat yine de benzerliği fark ediyorum. Sen onun kızıydın. Evet şimdi anlıyorum. Neden annen bizimle konuşmaya gelmedi? Neden kızını gönderiyor?"

"Volusia benim," diye cevapladı. "Annem öldü. Bunun bizzat gerçekleştirdim."

Volusia'ya bakarken ifadesi gittikçe ciddileşiyordu. İlk kez olarak kendinden emin değildi.

"Annemi öldürmeyi başarmış olabilirsin," dedi. "Fakat bizi tehdit etmekle aptallık ediyorsun. Bizler savunmasız bir kadına benzemeyiz ve Volusia'nın adamları buradan çok uzakta. Güvenli olan yuvandan buraya kadar gelme cesareti göstererek akıllıca davranmamışsın. Şehrimizi bir avuç askerle alabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu, onu öldürmeyi düşünürken kılıcının kınını bir sıkıp bir gevşetiyordu.

Volusia yavaşça gülümsedi.

"Bir avuç askerle alamam," dedi. "Fakat iki yüz biniyle alabilirim."

Volusia Altın Asa'yı tutan elinin yumruğunu havaya kaldırırken gözlerini ondan hiç ayırmadı ve bunu yaparken Dansk liderinin omzunun üstünden geriye bakarken bir anda değişip telaşa ve dehşete kapılan yüzünü izledi. Neye baktığını anlamak için arkasını dönmesine gerek yoktu. Gördüğü şey, işaretiyle beraber tepeden dönen ve tüm ufku kaplayan iki yüz bin Maltolisian askeri idi. Şimdi Dansk lideri şehrinin karşı karşıya olduğu tehdidi anlamıştı.

Tüm elçilerin tüyleri diken diken oldu, korkmuşlardı ve güvenli şehirlerine dönmek için telaşlılardı.

"Maltolisian ordusu," dedi liderleri, sesinde ilk kez korku hissediliyordu. "Onlar ne yapıyor burada sizinle?"

Volusia gülümsedi.

"Ben bir tanrıçayım," dedi. "Neden bana hizmet etmesinler?"

Şimdi Volusia'ya hayret ve şaşkınlıkla bakıyordu.

"Fakat yine de Dansk'a saldırmaya cüret edemezsiniz," dedi sesi titrerken. "Bizler başkentin doğrudan koruması altındayız. İmparatorluk ordusunun sayısı milyonları geçer. Eğer şehrimizi alırsanız, bunun hesabını sormak zorunda kalırlar. Hepiniz bu uğurda katledilirsiniz. Kazanamazsınız. Bu kadar fütursuz musunuz? Yoksa aptal mı?"

Gülümsemeye devam etti, rahatsızlığından keyif alıyordu.

"Belki ikisinden de biraz," dedi. "Ya da belki yeni bulduğum orduyu denemek ve hünelerini sizlerin üzerinde geliştirmelerini sağlamak için bir istek duyuyorumdur. Yolun bu tarafında, adamlarım ve başkentin arasında durmanız çok büyük bir şanssızlık. Hiç bir şey ama hiç bir şey yoluma çıkamaz."

Ona dik dik bakarken yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu. Ancak ilk kez gözlerinde ciddi bir panik dalgası olduğunu görüyordu.

"Sizinle şartları konuştuk ve bunları kabul etmiyoruz. Savaşa hazırlanacağız, eğer isteğiniz buysa. Yalnız şunu hatırlayın, bunu başınıza siz aldınız."

Aniden, bağırıp zertasını topukladı ve diğerleriyle birlikte dönüp dört nala ilerlerken yoğun bir toz bulutu kaldırdı.

Volusia gelişigüzel bir şekilde zertasından indi, uzandı ve kumandanı Soku'nun uzanarak ona verdiği kısa, altın mızrağı tuttu.

Bir elini rüzgara karşı kaldırıp esintiyi hissetti, tek gözünü kısıp nişan aldı.

Öne eğilip fırlattı.

Volusia, mızrağı kavis çizerek neredeyse elli metre yüksekten uçtuğunu gördü, ardından gelen korkunç bir çığlık ile beraber mızrağın eti delerek çıkardığı o tatmin edici sesi duydu. Liderin sırtına saplanmasını keyifle izledi. Lider, zertasından düşüp bağırarak çöl zeminine düştü.

Maiyeti durup dehşetle aşağı baktılar. Zertalarında otururken sanki dursalar mı yoksa gitseler mi tartıyor gibilerdi. Geri döndüklerinde Volusia'nın ufuğa serilen adamlarının artık yürümeye başladığını görünce geri gitmenin bir anlamı olmadığı aşikardı. Dönüp dört nala ilerlemeye başladılar, çöl zemininde yatan liderlerini bırakarak şehir kapılarına yöneldiler.

Volusia maiyetiyle beraber, ölmek üzere olan lidere ulaşana kadar sürdü ve yanı başında indi. Uzakta demir kapıların çarpışını duydu, maiyetin Dansk'a girdiğini ve büyük kapıların artlarından kapandığını fark etti. Şehrin devasa çift demirli kapıları arkalarından sıkıca kapanarak bir hisar oluşturdu.

Volusia sırtı üstü dönüp acı ve dehşetle ona bakarak can çekişen lidere baktı.

"Şartları konuşmaya gelen bir adamı yaralayamazsın," dedi öfkeyle, "Bu, İmparatorluk'un tüm kanunlarına aykırıdır! Daha önce böyle bir şey yaşanmadı!"

"Seni yaralama amacında değilim," dedi yanı başında çömelip hançerin ucunu dokundurup çekerek. Sonra mızrağı boğazına soktu ve can çekişmeyi bırakıp son nefesini bırakana kadar hiç gevşetmeden saplamaya devam etti.

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Seni öldürme amacındayım."

ONUNCU BÖLÜM

Thor, küçük kayığın önünde ayakta dururken, arkasında kardeşleri vardı; akıntı onları doğruca şu an önlerinde olan bu küçük adaya taşıırken kalbi heyecanla çarpıyordu. Thor yukarı bakıp kayalıkları hayretle izledi, daha önce böyle bir şey görmemişti. Üzerlerinde hiç pürüz olmayan, beyaz, sağlam granitten oluşan duvarlar, iki güneşin altında parıldıyor ve doğruca yüzlerce metre yukarı ulaşıyorlardı. Ada kendinden dairesel şekildegdi, tabanı kayalarla çevriliydi ve dalgaların mütemadiyen çarpmalarıyla oluşan ses yüzünden düşünmenin imkanı yoktu. Nüfuz edilemez görünüyordu, bir ordunun kat edemeyeceği imkansızlıktaydı.

Thor bir elini gözüne götürüp güneşe karşı gözünü kısıtı. Kayalıklar bir noktada, yüzlerce metre yükseklikteki platonun en son noktasında duruyor gibi görünüyordu. Orada, en tepede her kim yaşıyorsa Thor o kişinin sonsuza kadar orada güvende olacağını fark etti. Orada yaşayan biri olduğu farz edilirse tabii.

En tepede, adanın üstünde bir hare gibi dolaşan açık pembe ve mor renkli bulut halkaları güneşin sert ışınlarını bir battaniye gibi örtüyor ve bu yeri sanki Tanrının kendisi tarafından ödüllendirilmiş gibi gösteriyordu. Nazik bir esinti çıktı, hava keyifli ve yumuşaktı. Annesinin kalesine gittiğinden bu yana bu şekilde hissetmemiştir.

Diğerleri de yüzlerindeki hayranlık ifadeleriyle yukarı baktılar.

"Burada kim yaşıyordur?" diye arkadaşlarının zihnindekini yüksek sesle sordu O'Connor.

"Kim ya da ne?" diye sordu Reece.

"Belki kimse yoktur," dedi Indra.

"Belki de yol almaya devam etmeliyiz," dedi O'Connor.

"Daveti de es mi geçelim?" diye sordu Matus. "Yedi kişiyiz ve yedi ip görüyorum."

Thor kayalıkları incelerken daha yakından baktı, en tepeden sahile doğru salınarak inen yedi tane altın ipin güneşin altında parıldadığını görünce meraklandı.

"Belki biri bizi bekliyordur," dedi Elden.

"Ya da aklımızı çelmeye çalışıyordur," dedi Indra.

"Ama kim?" diye sordu Reece.

Thor en tepeye bakarken tüm bu düşünceler onun da zihninde dolanıyordu. Buraya geldiklerini kimin bilebileceğini merak etti. Biri tarafından izleniyorlar mıydı?

Hepsi sessizce suyun üstünde duran kayığın içinde dururlarken akıntı onları adaya daha çok yakınlaştırıyordu.

"Asıl soru," diye başladı cümlesine Thor, sonunda sessizliği bozarak, "dost canlısı olup olmadıkları veya bunun bir tuzak olup olmadığı."

"Bir şey fark eder mi?" diye sordu Matus yanına gelerek.

Thor kafasını salladı.

"Hayır," dedi, kılıcın kınını daha sıkı tutarken. "Her halükarda burayı ziyaret edeceğiz. Eğer dost canlısıysalar onları kucaklarız, düşmanlarsa onları öldürürüz."

Akıntılar devam ederken, uzun ve kıvrılan dalgalar kayığı, bu yeri çevreleyen siyah kumla dolu dar kıyıya kadar taşıdı. Kayıkları nazikçe kalkarak kumun üzerine oturdu ve bir an sonra herkes kıyıya atladı.

Thor kılıcının kınını kenarından sıkıca kavırıyor ve her yöne dikkatle bakıyordu. Sahilde çarpan dalgalardan başka hiç bir hareket yoktu.

Thor kayalıkların dibine doğru yürüyüp, avucunu yaslayarak ne kadar pürüzsüz olduklarını, yaydıkları ısı ve enerjiyi hissetti. Kayalıklardan doğruca yukarı çıkan ipleri incelerken kılıcını yerine koyup içlerinden birini tuttu.

Biraz asıldı, ip düşmedi.

Diğerleri de bir bir ona katılarak iplerden birini alıp asıldılar.

"Taşır mı?" diye sordu O'Connor yüksek sesle doğruca yukarı bakarak.

Hepsinin aynı şeyi düşündüğü belli oluyordu.

"Bunu öğrenmenin tek yolu var," dedi Thor.

Thor iki eliyle ipi tutup zıpladı ve tırmanmaya başladı. Etrafında duran diğer arkadaşları da aynı şeyi yaparak dağ keçileri gibi kayalıklara tırmanmaya başladı.

Thor tırmanmaya devam ederken, kasları ağrıyor güneşin altında yanıyordu. Boynuna doğru giden terler önce gözlerini yakarken bacakları titriyordu.

Fakat aynı zamanda bu iplerle ilgili sihirli bir şey, onu ve diğerlerini destekleyen ve daha önce hiç olmadığı kadar hızlı çıkmalarını sağlayan garip bir enerji vardı, sanki ipler onları yukarı çekiyordu.

Mümkün olduğunu düşündüğü süreden çok daha önce Thor kendini yukarıda buldu. Uzanınca çimen ve toprağa çıktığını görerek şaşırdı. Kendini yukarı çekip yumuşak çimenlerde yuvarlandı. Yorgundu, nefes nefese kalmıştı, elleri ve kolları ağrıyordu. Etrafında diğer arkadaşlarının da olduğunu gördü. Başarmışlardı. Bir şey onların yukarıda olmasını istemişti. Thor bunun bir rahatlama sebebi mi yoksa endişe kaynağı mı olduğunu bilmiyordu.

Dizinden destek alıp kılıcını çekti ve hemen kenara gitti, ne bekleyeceğini hiç bilmiyordu. Etrafındaki kardeşleri de aynısını yaparak ayağa kalkıp içgüdüsel olarak yarım daire şekli alarak birbirlerinin arkalarını kollamaya başladılar.

Fakat Thor orada durup bakarken gördüğü nedeniyle şaşırdı. Kayalıklı, çorak ve ıssız bir yerde bir düşmanın onu karşılaşmasını bekliyordu.

Bunun yerine, onları karşılayan kimsenin olmadığını gördü. Kayaların yerine ise gözlerinin değdiği en güzel yer karşıladı onları: orada, önlerinde uzanan yeşil sıra dağlar, sabah güneşi altında parıldayan çiçekler, yapraklar, meyvelerle doluydu. Buradaki sıcaklık mükemmeldi, nazik okyanus esintileri tenlerini okşuyordu. Meyve bağları, yemyeşil üzüm bağları öylesine bereketli ve güzeldi ki hemen anında üstlerindeki gerginliği aldı götürdü. Kılıcını kınına koydu, diğerleri de rahatlamıştı. Hepsi bu mükemmel yeri inceliyordu. Ölüler ülkesinden ayrıldıktan sonra ilk kez, Thor tamamen rahatlayıp tedbiri elden bırakabileceğini hissetti.

Thor şaşırmıştı. Nasıl olur da bu muhteşem ve olağanüstü yer sonsuz ve acımasız denizin ortasında yer alabilirdi? Thor etrafına bakınca her şeyin üstünde asılı duran zarif sisi gördü, yukarı bakınca da iyice tepede bu yeri örtüleyen fakat güneş ışınlarının biraz oradan biraz buradan geçmesine izin veren mülayim mor bulutları fark etti. Bu yerin kesinlikle sihirli olduğunu vücudunun her zerresiyle biliyordu. Burası öylesine fiziksel güzelliklere sahipti ki Halka gibi cömert bir yeri bile gölgede bırakırdı.

Thor uzaktan gelen tiz bir ses duyunca şaşırdı; başlangıçta zihninin ona oyun oynadığını düşündü. Ancak sesi tekrar duyunca içinin ürperdiğini hissetti.

Elini kaldırıp gözlerine götürdü ve göğü incelemeye başladı. Bir ejderhanın çılgılığı olduğuna yemin edebilirdi ancak bunun imkansız olduğunu biliyordu. Son ejderhalar Ralibar ve Mycoples'in öldüğünü biliyordu. Buna, ölümlerini getiren o kader anına bizzat şahit olmuştu, hala kalbinin üzerinde bir hançer gibi sallanıyordu o an. Eski dostu Mycoples'i düşünmediği bir gün bile geçmiyordu, yeniden onun sırtında olmayı çok istiyordu.

Duyduğu bu çılgık hüsnükuruntu muydu? Unutulmuş bazı rüyaların yansıması mıydı?

Çılgık aniden yeniden yükselerek göğü deldi, havanın tüm dokularını delik deşik ederken Thor'un kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı, hem heyecan hem de hayretler içinde ne hissedeceğini bilemeden durdu. Bu mümkün olabilir miydi?

Thor elini gözlerine götürüp iki güneşe doğru bakarken, kayalıkların en tepesinde daireler çizen küçük bir ejderhanın gölgesini gördüğünü düşündü. Dondu, acaba gözleri ona oyun mu oynuyor diye düşündü.

"O bir ejderha mı?" diye aniden sordu Reece yüksek sesle.

"Bu mümkün değil," dedi O'Connor. "Hayatta kalan başka ejderha yok."

Fakat Thor bulutların içinde kaybolan şeklin gölgesini izlerken bundan o kadar emin değildi. Thor aşağıya bakıp çevreyi incelerken merak etti.

"Burası neresi?" diye sordu Thor yüksek sesle.

"Rüyaların yeri, ışığın yeri," dedi bir ses.

Thor bu tanımadık ses karşısında afalladı, arkasını diğerleriyle birlikte dönünce başlığı takılı sarı bir cübbe giymiş, üstünde mücevherler bezeli, ucunda ise siyah bir tılsımın yer aldığı uzun, şeffaf bir asa taşıyan yaşlı bir adamın önlerinde durduğunu görünce dehşete düştü.

Adamın rahat bir gülümsemesi vardı, onlara oldukça doğal hareketlerle yaklaşırken başlığını geriye attı ve uzun, altın sarısı, dalgalı saçları ve yaş almayan yüzü açığa çıktı. Thor bu adamın onsekiz yaşında mı yoksa yüz yaşında mı olduğunu söyleyemezdi. Yüzünden bir ışık yayılırken Thor yoğunluğuyla irkildi. Argon'u en son gördüğünden bu yana böyle bir şeyle karşılaşmamıştı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.